

Arrest

nr. 239 100 van 28 juli 2020
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. HENDRICKX
Marcel Broodthaersplein 8/5
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 9 oktober 2019.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 juli 2020.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat Mr. A. HENDRICKX en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van onbepaalde nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 29 juni 2018 en heeft zich vluchteling verklaard op 13 juli 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 13 december 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 juli 2019.

1.3. Op 9 oktober 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op 10 oktober 2019 aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U, M.(...) T. S. A.(...), bent een Palestijnse bewoner van de Gazastrook. U bent een soennitische moslim van Arabische afkomst en u bent geboren op 8 februari 1993. U bent ingeschreven bij UNRWA als vluchteling. U bent geboren in Libië waar uw vader destijds als leerkracht werkte. U woonde daar tot uw 17 jaar. In 2010 verhuisde uw hele familie naar Gaza omdat uw grootmoeder ziek was en omdat zij niemand had om voor haar te zorgen. U begon in dat jaar aan uw universitaire studies aan de Al-Azhar universiteit en studeerde in zomer 2015 af als ingenieur. Zowel tijdens als na uw studies verdiende u geld bij door met ‘convertors’ te werken.

Eind 2013 werd u gevraagd door iemand die zich A.(...) M.(...) noemde en een lid was van Qassem, om een net te installeren in de regio waar u woonde. U hebt zijn verzoek geweigerd omdat het gevaarlijk kon zijn zowel voor u als voor uw familie. Hij bleef u echter steeds hogere beloningen voorstellen. Na een tijdje begon hij u ook te bedreigen. Hij belde u en sms'te u gedurende enkele maanden. U negeerde echter zijn berichten en telefoons.

In oktober 2014 werd u opgebeld door iemand die u vroeg om af te spreken. Hij was van Jihad-Al-Islami en vroeg u om samen met hem te werken aan het project van “QuadCopter”, een soort drone. Een jaar voordien had u immers hieraan gewerkt. U had een theoretisch project klaar. Hij wilde dat u dat project voor hen uitvoerde of dat u dat project aan hen verkocht. U hebt echter geweigerd omdat het gevaarlijk was. Een maand later, in november 2014, werd u ontvoerd door Jihad-Al-Islami. U werd gefolterd en u kreeg vragen over dat project, over uzelf en nog andere projecten. Ze wilden dat u voor hen werkte. U hebt echter geweigerd en werd de volgende dag vrijgelaten. Een paar maand later ging u uit met uw studievrienden. Er was iemand bij die u niet kende. Hij heeft uw telefoonnummer gevraagd en u later opgebeld. Hij vroeg u om voor hem een installatie te voorzien zodat hij zijn landbouwgebied dat ver lag van zijn huis via afstandsbediening kon irrigeren. U hebt bij uw vrienden rondgevraagd over hem en u kreeg informatie dat hij tot Jihad-Al-Islami behoorde waarop u zijn verzoek heeft afgewezen. Midden 2015, een paar maand nadat u afstudeerde, werd u plots thuis meegenomen door Jihad-Al-Islami-leden. U werd drie dagen lang geslagen, gefolterd en beschuldigd van spionage. Op het einde moest u een brief ondertekenen dat uw verwondingen te wijten waren aan een familiaal probleem, waarna u vrijgelaten werd. Vervolgens bleef u een maand thuis. U probeerde niet uit te gaan en vermeed contacten met anderen.

Begin 2016 kreeg u de mogelijkheid een training te doen als ingenieur in een bedrijf. Gedurende drie maand werkte u op een project genaamd “HHO”. De directeur van het bedrijf heeft u gevraagd om uw project aan hem te verkopen. U kwam echter te weten dat hij tot Hamas behoorde. Bijgevolg heeft u zijn verzoek geweigerd en uw werk stopgezet. In februari 2016 werd u dan ontvoerd door Qassem, de militaire vleugel van Hamas, en vier dagen verhoord, gefolterd en beschuldigd van spionage. Daarna werd u vrijgelaten. U bleef een tijdje thuis en in september 2016 begon u aan uw masteropleiding. In november 2016 werd u echter nogmaals ontvoerd door Qassem. U werd niet verhoord maar meteen geslagen en gefolterd. Een van hen heeft op uw arm geslagen met zijn wapen waardoor uw arm brak. Ze lieten u dan vrij omdat ze dachten dat u aan een interne bloeding zou sterven. U kon echter door een operatie alsnog gered worden. De volgende zes maanden bleef u thuis. In februari 2017 zette u uw masterstudies voort tot januari 2018. U wilde toen Gaza op een legale wijze verlaten. U kreeg een beurs om in Italië te gaan studeren als uitwisselingsstudent. Uw Schengenvizum werd afgegeven in januari 2018 en u kon Gaza op 21 februari 2018 verlaten via de grenspost Rafah. U nam een vlucht van Caïro naar Italië. U bleef vier maand in Italië en deed wetenschappelijk onderzoek. Op 28 juni 2018 vloog u naar Istanbul. Zonder de luchthaven te verlaten, nam u direct een vlucht naar België waar u dezelfde dag aankwam. Op de luchthaven te Brussel vroeg u meteen internationale bescherming aan. De reden van uw vlucht naar Istanbul was om de Dublinregels te omzeilen zodat u vanuit België niet teruggestuurd werd naar Italië. Op de luchthaven in Brussel gooide u uw paspoort weg om niet teruggestuurd te kunnen worden naar Gaza.

Ter staving van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, een foto van enkele pagina's uit uw paspoort, een foto van uw UNRWA inschrijvingsbewijs, uw originele bachelor diploma, een originele puntenlijst van uw masteropleiding, verschillende taalcertificaten Engels, verschillende onderwijsattesten, voorbeeldfoto's van uw projecten, uw lidkaart van de ingenieursbond, foto's van enkele pagina's uit het paspoort van uw vader en van uw moeder, uw reistickets naar België en een document met enkele links naar nieuwsartikels over Gaza.

B. Motivering

Artikel 1D van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, waarnaar artikel 55/2 van de vreemdelingenwet refereert, bepaalt dat personen die bijstand of bescherming genieten van een orgaan of instelling van de Verenigde Naties zoals het UNRWA, moeten worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus. Deze uitsluiting geldt niet wanneer de bijstand of bescherming van het UNRWA om welke reden dan ook is opgehouden. In dat geval moet bescherming van rechtswege worden toegekend aan de betrokkene, tenzij er een reden is om hem uit te sluiten om een van de redenen bedoeld in artikel 1E of 1F.

Uit uw verklaringen blijkt dat u onlangs de bijstand van de UNRWA verkreeg en een verblijfsrecht had in de Gazastrook (zie document nr. 3, zie ook CGVS Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 1). Er dient dus onderzocht te worden of het UNRWA u bijstand kan bieden overeenkomstig het mandaat dat het werd toegekend door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ) beoordeelde in het El Kott-arrest (HJEU, C 364/11, El Kott e.a. tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal, 19 december 2012) de draagwijdte van artikel 12, lid 1, sub a), tweede volzin, van richtlijn 2004/83/EG – Minimumnormen voor erkenning als vluchteling of als persoon die voor subsidiaire bescherming in aanmerking komt, en in het bijzonder van de zinsnede “**wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden**”. Deze bepaling, die in de Belgische recht werd omgezet in artikel 55/2 van de vreemdelingenwet, bepaalt namelijk het volgende: “Een onderdaan van een derde land of staatloze wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer:

a) hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. **Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden** zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn [...]”.

Het Hof van Justitie oordeelde dat de afwezigheid of het vrijwillig vertrek uit het gebied waar het UNRWA werkzaam is, niet kan volstaan om de in artikel 1D bedoelde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen. Volgens het Hof van Justitie houdt de bijstand van het UNRWA op als (1) het agentschap opgeheven wordt, (2) in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) of wanneer het vertrek van een persoon uit het mandaatgebied van UNRWA zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten de invloed en onafhankelijk van zijn wil. Wat dit laatste punt betreft, heeft het Hof van Justitie geoordeeld dat hiervan sprake is wanneer de verzoeker zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor dit orgaan onmogelijk is hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast. Het Hof van Justitie voegt eraan toe dat deze omstandigheden **individueel** moeten worden onderzocht (§§ 55 tot 65 van het voormelde El Kott-arrest).

Rekening houdend met de voorgaande elementen dient onderzocht te worden of u zich niet langer kan beroepen op de bijstand van het UNRWA in de Gazastrook wegens het ophouden van de activiteiten van de UNRWA, wegens de onmogelijkheid van het UNRWA om zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren of om redenen buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil die u ertoe gedwongen hebben het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming vermeldt u dat u met twee verschillende organisaties problemen had in Gaza, met name met Jihad-Al-Islami en ook met Qassem, de militaire vleugel van Hamas. U werd door beide partijen bedreigd en door beiden tweemaal vastgehouden, allemaal omdat ze uw expertise als ingenieur wilden benutten voor hun doelstellingen, hetgeen u steeds weigerde. Deze feiten kunnen echter om de volgende redenen niet als bewezen worden beschouwd.

Met betrekking tot uw problemen met Jihad-Al-Islami dient te worden opgemerkt dat de geloofwaardigheid ervan ondermijnd worden door een aantal elementen. Ten eerste is het op zijn minst opmerkelijk dat ze u eerst in november 2014 opsloten, ondervragen en zonder reden weer vrijlaten, om een half jaar later u nog eens te ontvoeren en gedurende drie dagen te folteren. Na de eerste keer werd

u zonder reden vrijgelaten hoewel u niet toegaf aan hun eisen. Waarom u dan toch nog vrijgelaten werd hoewel ze hun doel niet bereikt hadden, is niet duidelijk. U ging immers nooit akkoord om samen te werken met hen. Ten tweede slaagde u er niet in om de omstandigheden van uw vasthouding, noch de personen te beschrijven die u hebben vastgehouden. U zou beide keren in hun trainingskamp vastgehouden zijn. U kan echter zelfs bij benadering niet aangeven waar u zich ongeveer bevond. Van de Jihad-Al-Islami leden die u hebben vastgehouden, verklaarde u louter dat ze gemaskerd waren. Van iemand die twee keer is ontvoerd en gefolterd door een bepaalde groepering, kan nochtans verwacht worden dat hij de omstandigheden ervan beter kan toelichten. Ten derde dient te worden opgemerkt dat uw laatste contact met Jihad-Al-Islami van midden 2015 dateert. U kwam daarna nooit meer in contact met hen hoewel u tot 21 februari 2018 in Gaza bleef, dus nog meer dan tweeënhalf jaar. Dat ze u tweemaal ontvoerd en gefolterd zouden hebben om daarna nooit meer te benaderen, is bevreemdend en toont hoe dan ook aan dat ze geen interesse meer hebben in u. In de periode van deze bedreigingen en ook later nam u nochtans nog deel aan het openbaar leven. U studeerde immers aan de universiteit, u werkte en volgde lessen Engels. U bleef ook in hetzelfde huis wonen, waar u dus makkelijk te vinden was mochten ze u zoeken. Uit objectieve informatie blijkt ook dat u in die periode uw identiteitskaart was verloren en een nieuwe liet maken (landeninformatie nr. 1). Dat u ondanks uw problemen met Jihad-Al-Islami, uw leven zonder problemen kon verderzetten gedurende nog tweeënhalf jaar voor uw vertrek uit Gaza, relateert aldus de geloofwaardigheid van deze problemen.

Met betrekking tot uw problemen met Qassem dient te worden opgemerkt dat deze een vreemde gang van zaken kenden. Volgens uw verklaringen begon een Qassem-lid u eind 2013 te bedreigen. U werd echter pas in februari 2016 ontvoerd door Qassem-leden. Een tweede ontvoering vond dan ook nog plaats negen maand na de eerste ontvoering, dus in november 2016. Dat er zoveel tijd tussen is tussen deze verschillende incidenten, zonder een duidelijke reden, relateert de geloofwaardigheid van uw problemen met Qassem. Omtrent uw eerste contact en probleem met Qassem van eind december 2013, dient bijkomend te worden opgemerkt dat u over de persoon die u bedreigde, weinig kon vertellen. U wist niet meer over hem dan dat hij voor Qassem werkt en zich A.(...) B.(...) noemde, hoewel u niet gelooft dat het zijn echte naam is aangezien u die familie kent. Verdere informatie over hem had u niet hoewel hij u gedurende een lange periode ongeveer drie keer per week gebeld of gesms't zou hebben (CGVS, p. 14). Over de duur van deze contacten was u bovendien tegenstrijdig. Eerst verklaart u dat hij u gedurende een maand onder druk heeft gezegd (CGVS p. 12). Even later verklaarde u dat hij u van eind 2013 tot de tweede helft van 2014, dus minstens zes maand lang heeft gecontacteerd waarna hij zelf gestopt zou zijn (CGVS p. 14). Overigens is het geenszins duidelijk waarom die persoon na zoveel inspanningen toch ineens gestopt zou zijn om u te benaderen, hoewel hij zijn doel niet bereikt had bij u.

Verder is het geheel onduidelijk waarom u na uw eerste ontvoering door Qassem na vier dagen opsluiting toch vrijgelaten werd hoewel ze nog niets bereikt hadden. U wees immers hun verzoek om mee te werken af, ondanks de foltering en de druk. U verklaarde bovendien dat u na de eerste foltering van vier dagen in februari 2016 thuis bleef en sociale contacten vermeid. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u in die periode nog altijd lessen Engels volgde. Daarnaast begon u in september 2016 aan uw masteropleiding. In november 2016 moest u deze opleiding echter onderbreken omdat uw arm was gebroken tijdens de tweede vasthouding en foltering door Qassem (CGVS, 13, zie ook document nr. 4). Uit uw Facebookprofiel blijkt echter dat u op 1 december 2016 een foto heeft gepost van uw gebroken arm in het gips. U zette erbij in het Arabisch: "Ik ben vandaag verlost van de hechtingen. Wat me ook gelukkig maakt is dat het geregend heeft al is de kou niet goed voor platinum. Wat mijn geluk vermindert was dat we maar een uur stroom hadden". Onder uw foto en bericht vroeg iemand wat er is gebeurd waarop u het volgende antwoordde: "while I was working I fell off the high place" (landeninformatie nr. 2). Aldus komt uw verklaring over de manier waarop u gewond was geraakt niet overeen met uw Facebookprofiel. Hoe dan ook zou u voor het laatst benaderd zijn door Qassem in november 2016, terwijl u Gaza pas op 21 februari 2018 verliet. De lange tijd voor uw vertrek, ongeveer anderhalf jaar, en de vaststelling dat er in die periode geen verdere incidenten meer zijn geweest, relateert uw vrees voor Qassem ten zeerste.

Met betrekking tot uw problemen met zowel Qassem als met Jihad-Al-Islami dient nog het volgende te worden opgemerkt. U verklaarde tijdens het initiële onderhoud door de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u **drie keer opgepakt** werd: de eerste keer door Jihad-Al-Islami voor een dag en daarna twee keer door Qassem (Vragenlijst DVZ). Op het CGVS deelde u echter mee dat u **vier keer** werd vastgehouden. Naast de drie arrestaties, voegt u eraan toe dat u midden 2015 ook nog een keer werd meegenomen door Jihad-Al-Islami en werd opgesloten voor drie dagen (CGVS, p. 16). Dergelijke tegenstrijdigheden die het kernaspect van uw asielrelaas betreffen, ondermijnen de geloofwaardigheid

ervan in ernstige mate. U gaf nochtans mee dat uw onderhoud op de DVZ perfect was verlopen (CGVS, p. 2). U kreeg ook een kopie van uw verklaring (zie 'ontvangstbewijs vragenlijst'). Dat u op de dag van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS nog een belangrijk feit toevoegt aan uw asielrelaas, haalt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas volledig onderuit.

Dat u Gaza op legale wijze, voorzien van uw paspoort, visum en identiteitskaart en zonder problemen mocht verlaten, spreekt uw vrees voor Qassem, de militaire vleugel van Hamas, tegen. U verklaarde dat de grens toen door de Palestijnse Autoriteit werd bewaakt. U gaf tegelijk ook mee dat niemand Gaza kan verlaten zonder dat Hamas het weet (CGVS, p. 6). Bovendien zou u twee keer geprobeerd hebben om Gaza te verlaten. De tweede keer lukte het u wel om door te reizen omdat u 'tansik' had betaald. U zou echter de eerste keer zonder 'tansik' via de zaal Abu Youssef Najjar geprobeerd hebben om te vertrekken. Daar zou u tegengehouden zijn door Hamas. Daarop ging u naar uw professor die u een brief meegaf dat u moest tonen aan de Hamasleden (document nr. 7). Toch werd u niet doorgelaten. Indien Hamas u wilde tegenhouden of u in de gaten hield, zouden ze na twee pogingen gealarmeerd moeten zijn en geweten moeten hebben dat u Gaza probeerde te ontvluchten. Dat u na deze twee pogingen er toch nog er in slaagde om uit Gaza te reizen, zet de geloofwaardigheid van uw problemen met Qassem/Hamas verder op de helling.

Nog een belangrijk element dat de geloofwaardigheid van uw verklaarde vrees bij terugkeer naar Gaza onderuit haalt, is de vaststelling dat u vier maand lang in Italië woonde en studeerde zonder daar of elders in Europa een verzoek te doen om internationale bescherming. Nochtans kan van iemand die beweert nood te hebben aan internationale bescherming redelijkerwijze verwacht worden dat hij die nood aanhaalt en internationale bescherming aanvraagt zodra hij daartoe de kans heeft. U had immers vier maand tijd om in Italië of elders in Europa een verzoek in te dienen. U gevraagd waarom u geen beroep deed op internationale bescherming in Italië, antwoordde u dat u dat niet mocht doen omdat u daar een studievizum had, een bewering die niet correct is gezien een studievizum uw recht op een verzoek om internationale bescherming niet wijzigt. Een tweede reden was dat de omstandigheden daar niet goed waren, zo verklaarde u. Ook dit is niet in verhouding met uw verklaarde vrees bij terugkeer naar Gaza. Van iemand die verklaart dat hij bij terugkeer vervolging van twee verschillende groepen vreest in zijn land van herkomst, kan redelijkerwijze verwacht worden dat hij meteen bescherming vraagt en geen rekening houdt met de omstandigheden in dat land vermits zijn veiligheid boven alles zou moeten staan. Bovendien had u nog andere opties buiten Italië. U kon immers naar andere landen reizen binnen de Europese Unie met uw studievizum. U gevraagd waarom u dan toch nog vier maand in Italië bleef vooraleer naar België te komen om uw verzoek om internationale bescherming in te dienen, antwoordde u dat u eerst gebruik wilde maken van de wetenschappelijke onderzoeksmogelijkheden in Italië (CGVS, p. 9). Dat uw zin in wetenschappelijk onderzoek blijkbaar primeerde boven uw verklaarde levensgevaar bij terugkeer in Gaza, is merkwaardig. Uw nonchalante houding is aldus een aanwijzing dat de ernst van uw ingeroepen vrees in grote mate dient gerelativeerd te worden. Het is andermaal een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte.

Gelet op al het bovenstaande hecht het CGVS geen enkel geloof aan uw asielrelaas.

Tenslotte legt u geen documenten neer die de appreciatie van het Commissariaat-generaal in de positieve zin weten om te buigen. U heeft immers geen enkel stuk dat uw asielrelaas kan staven. Al uw documenten hebben betrekking op uw identiteit, uw herkomst uit Gaza, uw hoedanigheid als UNRWA vluchteling, uw onderwijsniveau, uw reisweg en uw beroep als ingenieur. Deze zaken worden echter niet betwist. U legde ook een document neer die enkele links bevat naar verschillende nieuwsartikels die de dood van de dochter van de neef van uw vader beschrijven, evenals andere incidenten in Gaza. Het CGVS is echter op de hoogte van de ontwikkelingen in Gaza. Een loutere verwijzing naar een algemene situatie in het land van herkomst volstaat niet om aan te tonen dat u in het land van herkomst werkelijk werd bedreigd en vervolgd of dat er wat u betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en u blijft hierover in gebreke. Het incident waarbij de dochter van de neef van uw vader omgekomen is door een bombardement van Israël in 2013 heeft verder geen enkele link met uw eigen asielmotieven. U legde ook een foto neer van het paspoort van uw vader en van uw moeder. Deze betreffen echter kopieën, hieruit kan u geen biologische band met de personen vermeld in de paspoorten aantonen. Kopieën zijn immers makkelijk te manipuleren via allerlei knip- en plakwerk en bezitten dan ook weinig bewijswaarde.

Er dient ook te worden ingegaan op uw paspoort waarvan u slechts de foto's van een paar pagina's kon neerleggen. U verklaarde dat u op legale wijze en in het bezit van uw eigen paspoort naar België

gereisd bent en dat u uw paspoort kort na uw aankomst in België heeft weggegooid (CGVS, p. 10-11). Dat u een dergelijk belangrijk document zomaar zou weggooiden, komt weinig overtuigend over. Het reisdocument voor Palestijnen is immers een belangrijk document dat niet alleen uw identiteit kan staven, maar ook iets zegt over uw status en uw verblijf in de Gazastrook. Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat u uw reisdocument wel degelijk in uw bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties, dit om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop u gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een eventueel (langdurig) verblijf in een derde land, te verhullen.

Zelfs indien zou worden aangenomen dat u inderdaad niet langer in het bezit bent van uw paspoort omdat u dit belangrijk document moedwillig heeft weggegooid, dan nog duidt uw gedrag op een flagrant gebrek aan medewerking in uw hoofde. Op een verzoeker rust immers de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de Commissaris-generaal, zodat deze kan beslissen over zijn verzoek om internationale bescherming. Het CGVS mag van u dan ook correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over uw identiteit, plaats(en) van eerder verblijf en de door u afgelegde reisroute (artikel 48/6, § 1 van de Vreemdelingenwet).

Het moedwillig weggooiden van documenten strookt bovendien niet met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft. In een dergelijke situatie mogen de bevoegde asielinstanties namelijk de onvoorwaardelijke en volledige medewerking van de persoon in kwestie verwachten. Dat u hieraan verzaakt valt niet te rijmen met de door u ingeroepen vrees. Er kan immers niet worden ingezien hoe u die beweert te vrezen voor zijn leven en om die reden een verzoek om internationale bescherming indient, de documenten die zijn verklaringen kunnen staven, verscheurt.

Uw gedrag doet vermoeden dat u wil beletten dat de Belgische asielinstanties kennis zouden nemen van de inhoud van uw paspoort, dit omdat de hierin vervatte informatie niet overeenstemt met de verklaringen die u ten overstaan van de Belgische asielinstanties heeft afgelegd en dit document een negatieve invloed zou kunnen hebben op de beslissing inzake uw verzoek om internationale bescherming. Het gegeven dat u doelbewust documenten vernietigd/weggegooid heeft teneinde een grondig onderzoek van uw verzoek om internationale bescherming te beletten, vormt niet alleen een indicatie dat u niet de waarheid vertelt. Uw gedrag brengt ook uw algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde asielmotieven in het gedrang. Het gegeven dat u de instanties bevoegd voor het beoordelen van uw nood aan internationale bescherming tracht te misleiden betreft een element dat in rekening moet gebracht worden bij het beoordelen van uw verzoek om internationale bescherming en heeft tot gevolg dat de geloofwaardigheid van uw overige verklaringen met een grotere dan normale gestrengheid beoordeeld dient te worden.

Bijgevolg blijkt uit wat voorafgaat dat de persoonlijke feiten die u ter staving van uw verzoek om internationale bescherming hebt aangehaald, het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die u zou hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aantonen.

Uit de elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 2020, en dat de UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, zijn opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen.

Uit de COI Focus "UNRWA financial crisis and impact on its programmes" van 9 augustus 2019 blijkt dat het UNRWA met budgettaire tekorten kampt. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA \$ 110 miljoen opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van \$ 101 miljoen. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om 50 miljoen dollar bij te dragen. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior managementteam van UNRWA besloten Nederland en België de door hun beloofde bijdrages voor 2019 voor een totaal van bijna 18,5 miljoen euro op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. Zo blijkt uit voornoemde COIF dat UNRWA 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra in Gaza beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde emergency appeals of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening- waarbij het verschaffen van te voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het "Community Mental Health Programme (CMHP)", het "Job Creation Programme". De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestina Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële vereisten van het Agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt, maar op 8 augustus 2019 kondigde het agentschap al aan dat alle scholen in het mandaatgebied geopend zouden zijn voor het nieuwe schooljaar 2019-2020.

Uit de beschikbare informatie blijkt duidelijk dat het mandaat van het UNWRA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is, zijn opdracht tot een goed einde te brengen.

Rekening houdend met de interpretatie van het HvJ in het voormelde "El Kott-arrest" van de zinsnede "wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden" blijkt uit wat voorafgaat dat : (1) het UNRWA niet is opgehouden te bestaan;(2) het UNRWA niet in de onmogelijkheid verkeert zijn opdracht daadwerkelijk uit te voeren; (3) u de door u aangehaalde feiten die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten, niet aannemelijk heeft gemaakt en u dus niet heeft aangetoond dat er, wat u betreft, "omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil" bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied waar het UNRWA werkzaam is, te verlaten.

Het Commissariaat-generaal moet voorts onderzoeken of er, naast de problemen die u persoonlijk hebt aangehaald, in uw hoofde ernstige problemen van socio-economische bestaan die er toe geleid hebben dat u buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil gedwongen werd de Gazastrook te verlaten omdat u zich hierdoor in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het UNRWA onmogelijk was om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Er dient te worden opgemerkt dat de regeling in artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen en vergelijkbare categorieën van Palestijnen. Het is het bijzonder karakter van het Israëliisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van het UNRWA: de personen die geregistreerd zijn bij het UNRWA kunnen, vanwege de specifieke aard van het conflict, materiële en humanitaire bijstand genieten. Geen enkele ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die het UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is. Het is juist de bijzondere aard van het Israëliisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van het UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat an sich bestempeld moet worden als "een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is", ontkent men de bestaansredenen van UNRWA zelf en aard van de bijstand die het UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza

dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die het UNRWA biedt. Er kan dan ook niet van uitgegaan worden dat een UNRWA-Palestijn geen beroep kan doen op de bijstand van het UNRWA om de redenen die juist aan de basis liggen van zijn hoedanigheid van UNRWA-Palestijn en dewelke de toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève in zijn hoofde rechtvaardigt.

Zoals hierboven vermeld, moet het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van het voormelde El Kott-arrest van het HvJ **individueel** worden aangetoond en mag men er zich dus niet toe beperken louter te verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De noodzaak om het individuele karakter van de persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aan te tonen, wordt des te meer gerechtvaardigd omdat de situatie in de Gazastrook weliswaar vanuit socio-economisch en humanitair standpunt betreurenswaardige gevolgen heeft voor alle inwoners van de Gazastrook heeft, doch niet alle Gazanen, noch alle UNRWA-Palestijnen op dezelfde manier treft. Uit de beschikbare informatie blijkt immers dat Gazanen die over voldoende financiële, materiële of andere middelen beschikken, de gevolgen ervan voor zichzelf kunnen beperken [COI Focus Palestina Gaza, Classes sociales supérieures, van 19 december 2018]. Niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, kan er aldus niet gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elk UNRWA-Palestijn zich, wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook, in een **persoonlijke** situatie van ernstige onveiligheid bevindt.

Het Commissariaat-generaal meent dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kott-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Het Commissariaat-generaal meent dat de term “ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, (waarvan paragraaf 2, punt b inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM), aangezien er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de twee uitdrukkingen. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren volgens het EHRM aanleiding geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Echter, volgens het EHRM kunnen alleen **zeer uitzonderlijke** socio-economische omstandigheden of **dwingende** humanitaire redenen beschouwd worden als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM (zie EHRM, 14 oktober 2003, nr. 17837/03, T. tegen het Verenigd Koninkrijk, EHRM, S.H.H. tegen het Verenigd Koninkrijk, 29 januari 2013, § 92; EHRM, N. tegen het Verenigd Koninkrijk, 27 mei 2008, § 42). Dit is het geval wanneer er sprake is van een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Een situatie van extreme armoede op zich volstaat aldus niet om artikel 3 EVRM te schenden. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëliisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn, moet in tegenstelling tot elke andere verzoeker om internationale bescherming, dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren. Hij moet echter wel aantonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als **een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid**. Hij moet met andere woorden aantonen dat zijn socio-economische situatie een situatie van extreme armoede betreft die gekenmerkt wordt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Aangezien er niet wordt betwist dat u een UNRWA-Palestijn bent die kort voor het indienen van uw verzoek om internationale bescherming de bijstand van de UNRWA heeft genoten, moet ervan uitgegaan worden dat u in geval van terugkeer naar de Gazastrook nog steeds de bijstand van UNRWA zal genieten. Overeenkomstig artikel 1D van de Vluchtelingenconventie dient u uitgesloten te worden van de vluchtelingenstatus, tenzij u aantoont dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook in een

persoonlijke situatie van **ernstige onveiligheid** zal belanden en het voor UNRWA onmogelijk is u in levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

U moet bijgevolg bewijzen dat uw persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat u er terecht zal komen in een situatie van extreme armoede waardoor u onmogelijk kunt voorzien in uw elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Uit uw verklaringen blijkt echter dat uw individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Uw familie heeft immers een huis waar uw ouders nog steeds wonen. Daarnaast zou uw familie een zeer groot stuk landbouwgrond hebben (CGVS, p. 10), en uw vader heeft een kippenboerderij waar uzelf ook heeft gewerkt en waar uw vader en uw broers nog steeds werken (CGVS, p. 5). Uw vader heeft dus nog steeds een bron van inkomsten. Hij werkte vroeger ook een tijd voor UNRWA. Hij was dan ook samen met uw grootvader in staat 2400 dollar te betalen voor uw reis uit Gaza. Uw grootvader zou een pensioen krijgen als voormalige ambtenaar van de Palestijnse Autoriteit. U noemt hem als iemand met een goed pensioen (CGVS, p. 8). Bovenop uw familieleden heeft u nog drie tantes in Gaza, een tante in Libië en een in de Westoever die u kunnen helpen in geval van financiële tekortkomingen in Gaza. Dat hun hulp niet nodig zal zijn, kan echter vermoed worden gezien u tot de hogere sociale klasse behoort in Gaza. U had immers zelfs een generator die slechts de geprivilegieerde klasse in Gaza zich kan permitteren (CGVS, p. 10). Bovendien had u als ingenieur en zelfs als student altijd gewerkt omdat u over een professionele vaardigheid beschikt die Gazanen vaak nodig hebben. U werkte immers met 'convertors' die nuttig zijn in Gaza, waar men elke dag wel stroomonderbrekingen kent. Dat u uw werk moest opzeggen omwille van uw problemen met Qassem en Jihad-al-Islami is niet geloofwaardig bevonden, waardoor aangenomen wordt dat u bij uw terugkeer naar Gaza uw werk als ingenieur kan voortzetten.

Naast uw problemen met Qassem en Jihad-al-Islami, haalde u bijkomend aan dat de economische situatie in Gaza slecht is. Uit het bovenstaande is echter duidelijk dat de algemene slechte economische situatie in Gaza niet op u van toepassing is vermits u niet tot de lagere klasse behoort in Gaza.

Verder verwees u ook naar de plaats van uw huis dat aan de grens met Israël zou liggen waardoor het gebombardeerd zou kunnen worden door Israël. Dit betreft echter een hypothetische bewering, immers is er actueel geen sprake van een gewapend conflict. Hoe dan ook is het redelijk te verwachten, dat u zich in geval van nood, verplaatst naar de huizen van uw andere familieleden die in Gaza wonen niet aan de grens. U heeft ook de financiële middelen om te verhuizen naar een andere wijk in Gaza om niet zich meer bedreigd te voelen door Israël.

Uit uw verklaringen blijkt niet dat er, wat u betreft, omstandigheden buiten uw invloed en onafhankelijk van uw wil bestaan die u zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin de UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen. U hebt ook geen concrete elementen aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat u, in geval van terugkeer naar de Gazastrook, persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke of vernederende behandeling loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat u de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op grond van artikel 48/4, §2, sub a en b van de Vreemdelingenwet op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, kan u daarenboven, gezien het ongeloofwaardig karakter van uw verzoek om internationale bescherming de subsidiaire beschermingsstatus op grond van voornoemde artikelen van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Volledigheidshalve dient opgemerkt te worden dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie aan het administratief dossier werd toegevoegd), blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de

uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een identiteitskaart of een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COIF Palestine. Retour dans la Bande de Gaza van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld "Situation sécuritaire dans le Sinai Nord") blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berylbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie (komt echter duidelijk naar voren dat **Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.**

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinai 2018', die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de weg, besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op

de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds geïmiseerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen verlaten (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook. Het is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Het CGVS sluit niet uit dat u bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over uw activiteiten in het buitenland en de redenen waarom u Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza, met name in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van die aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa.

Er dient opgemerkt te worden dat het CGVS de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog houdt via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd wordt. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeleijst in de informatie toegevoegd aan uw administratieve dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit uw verklaringen dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat Hamas u niet zullen viseren bij een terugkeer naar uw land van nationaliteit. U heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een

terugkeer via de grenspost te Rafah, een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die u zal verhinderen opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

Gelet op bovenstaande vaststellingen en rekening houdend met het gegeven dat u beschikt over een identiteitskaart zijn er dan ook geen redenen voorhanden om aan te nemen dat u niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van de UNRWA.

Tot slot moet het Commissariaat-generaal onderzoeken of de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook van dien aard is dat u er bij een terugkeer in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen en het voor het UNRWA onmogelijk is om u in dit gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het is belast.

Het Commissariaat-generaal herhaalt en benadrukt dat het criterium “**ernstige onveiligheid**” in het El Kottarrest van het Hof van Justitie **een mate van ernst én individualisering** (cf. supra) vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een situatie van veralgemeend geweld al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM valt, en of de veiligheidssituatie waarmee u in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in uw hoofde een onmenselijke en vernederende behandeling vormt.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt dat de mogelijkheid dat een algemene situatie van geweld in een land een voldoende niveau van intensiteit bereikt dat een terugkeer naar dit land een inbreuk op artikel 3 EVRM met zich meebrengt, niet uitgesloten wordt door het EHRM, maar het Hof stelt duidelijk dat het een dergelijke benadering enkel en alleen zal hanteren in **de meeste extreme gevallen van algemeen geweld**. Het betreft aldus een **zeer uitzonderlijke situatie** (cf. EHRM, NA v. VK, nr. 25904/07, 17 juli 2008, §§ 114-115; EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226; en EHRM, J.H. v. het Verenigd Koninkrijk, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54). Verder stelt het EHRM dat bij het beoordelen van de algemene veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met **meerdere factoren**, waaronder: (1) de vraag of de gebruikte oorlogsmethodes en tactieken door de partijen in het conflict van die aard zijn dat zij het risico op burgerslachtoffers of burgers rechtstreeks viseren; (2) het veel voorkomend gebruik van dergelijke methodes en/of tactieken door partijen betrokken bij het conflict; (3) het gegeven of het geweld lokaal dan wel wijdverspreid van aard is; en (4) het aantal burgers dat gedood, verwond of ontheemd is ingevolge de gevechten.(cf EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 241; zie ook EHRM, K.A.B. V. Zweden, nr. 866/11, van 5 september 2013, para. 89 -97). Rekening houdend met de criteria die het EHRM hanteert dient vastgesteld te worden dat artikel 3 EVRM **een vergelijkbare bescherming biedt** als deze voorzien in artikel 48/4, § 2, c), van de vreemdelingenwet. Beide bepalingen beogen immers bescherming te bieden wanneer, in uitzonderlijke omstandigheden, de mate van het veralgemeend geweld van een dergelijke intensiteit is dat eenieder die terugkeert naar een bepaalde regio, **louter door zijn aanwezigheid** aldaar, een reëel risico loopt op ernstige schade (cf. EHRM, Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, §226).

Gelet op het gegeven (i) dat het criterium “ernstige onveiligheid” een zelfde mate van ernst én individualisering vereist als deze die vereist is opdat er sprake kan zijn van een schending van artikel EVRM, (ii) dat paragraaf 2, punt b van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 EVRM; dat (iii) paragraaf 2, punt c van hetzelfde wetsartikel een vergelijkbare bescherming biedt als artikel 3 EVRM; en dat (iv) er door het gebruik van de term “ernstig” een duidelijk parallelisme bestaat tussen de term “ernstige onveiligheid” en “ernstige schade”, besluit het CGVS dat de term ernstige onveiligheid” die het HvJ in zijn El Kott-arrest gebruikt, **dezelfde graad van ernst** moet bereiken als deze die vereist is bij het aantonen van “ernstige schade” in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

Dit houdt in dat u niet kan volstaan met het verwijzen naar de algemene veiligheidssituatie in de Gazastrook, doch dient aan te tonen dat er sprake is van een gewapend conflict, en dat dit gewapend conflict gepaard gaat met willekeurig, veralgemeend geweld dewelke een dergelijke mate van intensiteit bereikt dat er moet besloten worden dat eenieder die terugkeert naar de Gazastrook louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan ernstig schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c Vw, en derhalve in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

*Uit de beschikbare informatie (zie de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire van 7 juni 2019** (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_territoires_palestiniens_-_gaza_situation_securitaire_20190607.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> , alsook de **COI Focus Palestine. Territoires palestiniens – Bande de Gaza – Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019**” van 10 september 2019) blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsvername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggeschoefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie “Operatie Beschermde Rand” startte. Meer recent konden dergelijke escalaties vastgesteld worden tussen eind maart en begin september 2019, gedurende dewelke wapenstilstanden verbroken werden door nieuwe opflakkingen van geweld Tijdens de escalatie van het geweld in maart en mei, 2019 veroorzaakten de Israëlische luchtaanvallen, hoewel zeer intens, weinig burgerslachtoffers. Hetzelfde geldt voor de escalaties in juni en augustus 2019, waarbij de Israëlische strijdkrachten strategische doelwitten van Hamas viseerden.*

Anno 2018-2019 werden Palestijnen hoofdzakelijk getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van ‘de Grote Mars van de Terugkeer’. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en dreigt ermee het Palestijns geweld langs de grens te laten exploderen, alsook brandbommen te blijven lanceren richting Israël. Tussen de 6000 en 9200 (20 augustus) Palestijnen wonen de wekelijkse mars bij. Ondanks inspanningen van Hamas om de frictie tussen soldaten en demonstranten te beperken is er sinds half augustus 2019 sprake van een toename geweld op het terrein. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat het gros van de slachtoffers in de periode januari tot augustus 2019 gedood of verwond werd door Israëlische troepen in de context van voornoemde demonstraties. Dit type geweld, waarbij de Israëlische ordediensten manifestanten beschieten, is in wezen doelgericht van aard, en heeft bijgevolg geen uitstaans met artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Tot slot kwamen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone (“zone-tampon”), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers. Het aantal burgerslachtoffers dat hierbij te betreuren valt, is gering.

Niettegenstaande uit de beschikbare informatie aldus blijkt dat de Gazastrook eind maart, begin mei 2019 en midden augustus een plotse en hevige uitbarsting van geweld heeft gekend, waarbij een beperkt aantal burgerslachtoffers (hoofdzakelijk langs Palestijnse zijde) gevallen zijn, is er geen sprake is van een aanhoudende strijd tussen de aanwezige georganiseerde gewapende groeperingen onderling, noch van een open militair conflict tussen deze gewapende groeperingen, Hamas en de Israëlische strijdkrachten.

Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in de Gazastrook actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient besloten te worden dat u bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat besluit het CGVS dat een terugkeer naar Gaza, via de Sinai en de grensovergang te Rafah, actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en

veiligheidsbarrières bestaan die een terugkeer naar Gaza belemmeren en u verhinderen de door de UNRWA verleende bijstand te genieten. Er dient dan ook besloten te worden dat de uitsluitingsgrond vervat in artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet juncto artikel 1D van de Vluchtelingenconventie thans ook nog op u van toepassing is.

Gelet op het gegeven dat u zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming op geen andere motieven baseert dan deze van uw asielrelaas, en rekening houdend met de informatie waarover het CGVS beschikt, kan u daarenboven de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

Wanneer de Commissaris-generaal een persoon uitsluit van de vluchtelingenstatus, moet hij overeenkomstig artikel 55/2, tweede lid van de Vreemdelingenwet een advies verstrekken over de verenigbaarheid van een verwijderingsmaatregel met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat er geen geloof kan gehecht worden aan de problemen die u ertoe zouden hebben aangezet uw land van gewoonlijk verblijf te verlaten. Nergens uit uw verklaringen kan voorts afgeleid worden dat er in uw hoofde concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan waardoor u bij terugkeer persoonlijk een bijzonder risico op een onmenselijk en vernederende behandeling zou lopen. Evenmin zijn er zwaarwegende gronden om aan te nemen dat er voor burgers in uw land van gewoonlijk verblijf actueel een reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van gewoonlijk verblijf, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken, dient besloten te worden dat er actueel geen elementen voorhanden zijn die er op wijzen dat een verwijderingsmaatregel onverenigbaar zou zijn met de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet wordt u uitgesloten van de vluchtelingenstatus. U komt niet in aanmerking voor de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

2.1. In een eerste middel, afgeleid uit de schending van materiële motiveringsplicht en artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, voert verzoeker aan dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op een kennelijk onredelijke wijze tot haar besluit is gekomen. Hij wijst erop dat hij een Palestijns vluchteling is doch hij, in tegenstelling tot zijn vader, zelf niet in het bezit is van een UNRWA-kaart en ook nooit enige hulp heeft gekregen van UNRWA. Hij is het bovendien niet eens met de argumentatie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat Palestijnse vluchtelingen de hulp kunnen krijgen van UNRWA.

Verzoeker verwijst in een eerste onderdeel naar artikel 1D van het vluchtelingenverdrag en wijst erop dat de uitsluiting onder artikel 1D, lid 1 ophoudt van toepassing te zijn zodra artikel 1D, lid 2 in werking treedt. Een Palestijnse vluchteling wordt *ipso facto* of van rechtswege erkend in toepassing van artikel 1D, lid 2 "*wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden dan ook is opgehouden (...).*" Deze zinsnede werd geïnterpreteerd door het Hof van Justitie in het arrest El Kott. Het Hof stelt in dit arrest dat niet alleen gebeurtenissen die rechtstreeks verband houden met UNRWA, zoals de opheffing van het agentschap of de onmogelijkheid haar mandaat uit te oefenen, ertoe leiden dat de bijstand moet worden beschouwd als opgehouden. "*Om welke reden dan ook*" moet volgens het Hof zo geïnterpreteerd worden dat de "*reden voor het ophouden van de bijstand ook kan voortvloeien uit omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon, die hem ertoe dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is, te verlaten.*" De beslissing is volgens het Hof ingegeven "*door dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon.*" wanneer de persoon zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt en het voor UNRWA onmogelijk is hem in dat gebied de levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee het belast is. Dit betreft geen cumulatieve voorwaarde. Verzoeker benadrukt dat ook UNCHR in zijn Guidelines on

International Protection No.13: Applicability of Article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees to Palestinian Refugees stelt dat het begrip *“om welke reden dan ook is opgehouden”* niet restrictief geïnterpreteerd mag worden en dat er geen significant verschil bestaat tussen de objectieve redenen die UNHCR vooropstelt in de guidelines en de *“omstandigheden buiten de wil van de betrokken persoon”* zoals bepaald in het arrest El Kott.

In een tweede onderdeel merkt verzoeker op dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie. De bescherming geboden door UNRWA is eerder een bescherming van sociale en economische rechten. Verzoeker geeft een uiteenzetting over de oprichting van UNRWA en UNCCP en benadrukt dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen.

De mogelijkheid van UNRWA om haar opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder haar mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt evenals door de politieke-en socio-economische situatie in Gaza, aldus verzoeker, die benadrukt dat, wanneer vastgesteld wordt dat UNRWA omwille van deze langdurige financiële problemen niet langer in staat is om effectieve bijstand te verlenen, dit volgens UNHCR kan beschouwd worden als een objectieve reden voor insluiting onder artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag.

Verzoeker vervolgt dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo mensonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 EVRM bereikt is en dat gesproken kan worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten. Bovendien kan aangetoond worden dat alle burgers van Gaza het slachtoffer zijn van vervolging in de zin van artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag. De humanitaire situatie in Gaza die al desastreus was als gevolg van de blokkade opgelegd door Israël, is aanzienlijk verslechterd sinds de operatie *‘Protective edge’*, de vernietiging van de tunnels en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten. De economie in Gaza staat op instorten met belangrijke gevolgen voor de levensstandaard en de humanitaire situatie. Dit is het gevolg van de restricties opgelegd door Israël evenals van de verminderde humanitaire internationale hulp en verminderde transfers van de Palestijnse Autoriteit die de gevolgen van de opgelegde restricties in het verleden matigden. De Gazanen zijn in het algemeen sterk afhankelijk van humanitaire hulp. Het stijgende budgettekort van UNRWA zal een belangrijke impact hebben op de voorziening van elementaire gezondheidszorg, onderwijs en voedsel. De Gazastrook blijft bovendien lijden onder aanzienlijke stroomonderbrekingen. De toegang tot drinkbaar water is kritiek. Ook de gezondheidszorg in Gaza, voor zover deze al bestaande is, staat op instorten. Gazanen zijn daarom afhankelijk van medische zorgen buiten Gaza. Israël is echter strenger geworden bij het toekennen van vergunningen en ook de medewerking van de Palestijnse Autoriteit voor het bekomen van deze vergunningen zou gebrekkig zijn. Dit kost mensenlevens. Het tekort aan infrastructuur en de financiële problemen van UNRWA hebben ook een impact op de kwaliteit van onderwijs. Fundamentele basismensenrechten worden aan de Gizaanse burgerbevolking op systematische wijze ontnomen. Deze situatie maakt het onmogelijk een menswaardig bestaan te leiden en heeft een impact op het algemeen mentaal welzijn.

Vervolgens gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in Gaza. Hij voert aan dat Gazanen in een voortdurende toestand van geweld en onveiligheid leven. De militaire aanvallen op Gaza kaderen, samen met de blokkade, binnen het continuüm van een beleid gericht op het verwezenlijken van de politieke doeleinden van Israël. Dat de situatie op elk ogenblik kan escaleren wordt aangetoond door de Israëlische luchtaanvallen van 25 en 26 maart 2019 op Hamasdoelwitten in Gaza. Met de luchtaanvallen reageert Israël op raketten afgevuurd vanuit Gaza waardoor een familie van zeven in Israël gewond raakte. Ondertussen werden tientallen luchtaanvallen uitgevoerd op verschillende doelwitten in Gaza waaronder op dichtbevolkte plaatsen, residentiële gebouwen en andere private- en publieke structuren. Tientallen burgers moesten hun woning evacueren, twee Palestijnse burgers raakte gewond, residentiële gebouwen werden vernietigd of aanpalende woningen beschadigd en verschillende burgers werden ontheemd. Bovendien werden de grensovergangen tussen Gaza en Israël door de Israëlische autoriteiten afgesloten tot nader order en is toegang tot de visserszone in Gaza verboden. Volgens Gisha, een Israëlische ngo, maken deze maatregelen een collectieve bestraffing van de Gizaanse burgerbevolking uit. De verschillende militaire operaties, waarbij cruciale civiele infrastructuur zoals onder andere ziekenhuizen, scholen, Gaza's enige elektriciteitscentrale werden vernietigd, hebben bijgedragen aan de huidige desastreuze socio-economische en humanitaire situatie in Gaza. Bovendien leven de Gazanen onder het autoritair regime van Hamas dat bekend staat om zijn repressief regime en mensenrechtenschendingen op grote schaal. Volgens Human Rights Watch arresteert en foltert Hamas routinematig tegenstanders en personen die kritiek uiten op het regime. Niet enkel personen met een

uitgesproken profiel zoals mensenrechtenactivisten, journalisten en Fatah-leden/sympathisanten worden vervolgd maar eveneens personen zonder specifiek profiel die zich bijvoorbeeld kritisch uitlaten op sociale media. Dit wordt mede aangetoond door de agressieve onderdrukking van de protesten georganiseerd onder de slogan "We want to live" die recent plaatsvonden in Gaza, aldus verzoeker, die ter staving van zijn betoog verwijst naar de rapporten "Two authorities, one way, zero dissent" van Human Rights Watch van oktober 2018 en "Another brutal crackdown by Hamas in Gaza" van Human Rights Watch van 20 maart 2018.

Verzoeker vervolgt zijn betoog, stellende dat iemand verplichten om terug te keren naar Gaza, alwaar een onmenselijke, op zijn minst vernederende situatie heerst, een schending uitmaakt van artikel 3 EVRM om volgende redenen:

- de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften voor de volledige Gazaanse bevolking,
- het feit dat Palestijnse vluchtelingen op zich een bijzonder kwetsbare categorie vormen doordat hun ontheemding bestendig is in hun statuut dat nooit echt oplost in een volwaardig burgerschap,
- de internationale verplichtingen van Israël,
- de afwezigheid van een vooruitzicht op verbetering van de situatie binnen een redelijke termijn.

Dat de situatie in Gaza een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 EVRM die gelijkgesteld kan worden met vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag werd overigens reeds bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV nr. 150 535 van 7 augustus 2015 en RvV nr. 206 073 van 27 juni 2018).

Voorts voert verzoeker aan dat een terugkeer naar UNRWA-mandaatgebied, Gaza, niet mogelijk is omwille van praktische- en veiligheidsredenen, hetgeen voldoende is voor een *ipso facto* erkenning in toepassing van artikel 1D, lid 2 van het Vluchtelingenverdrag. Verzoeker merkt nog op dat ook deze Raad oordeelt dat ook voor Palestijnen van Gaza die niet onder UNRWA-mandaat vallen, en waarop artikel 1D Vluchtelingenverdrag bijgevolg niet van toepassing is, de mogelijkheid tot terugkeer een belangrijke overweging vormt bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het element van terugkeer dient volgens de Raad betrokken te worden bij de beoordeling van het reëel risico op ernstige schade, bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. De Raad acht het feit dat een Palestijn om Gaza te bereiken door onveilig gebied, met name de Egyptisch Sinaï, moet reizen een wezenlijk element bij de beoordeling van de subsidiaire bescherming. De Raad past hiervoor *mutadis mutandis* de redenering van het EHRM in het arrest Salah Sheekh en de rechtspraak van de Raad van State toe, waarbij rekening gehouden wordt met het reëel risico op ernstige schade dat een persoon mogelijks bij terugkeer naar zijn land van herkomst zou lopen omdat hij binnen dat land door onveilige gebieden moet reizen om zijn bestemming te bereiken.

Tot slot wenst verzoeker nog een aantal toelichtingen te geven bij de motieven van de bestreden beslissing. Hij bevestigt dat hij in Gaza problemen had en heeft met Jihad-al-Islami en Qassem. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tracht zijn verklaringen af te doen als ongeloofwaardig, maar de gedachtegang van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevat volgens verzoeker slechts insinuaties, zonder dat het Commissariaat-generaal erin slaagt aan te tonen dat zijn verklaringen "niet onecht" zouden zijn. De zogenaamde tegenstrijdigheden die zouden geslopen zijn tussen de gehoren op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn volgens verzoeker geen tegenstrijdigheden maar vergissingen. Verzoeker licht toe dat hem werd gevraagd om erg beknopt te zijn over zijn vasthoudingen, reden waarom hij het had over drie in plaats van 4 arrestaties. Het betreft dus geen aandikking van zijn relaas maar wel een onnauwkeurigheid wegens de druk die men op hem legde op de Dienst Vreemdelingenzaken om "beknopt" te moeten zijn. Waar er in de bestreden beslissing op wordt gewezen dat hij op zijn Facebook profiel een andere verklaring heeft gegeven betreffende de oorzaak van zijn verwondingen dan wat er in realiteit is gebeurd, verklaart verzoeker dat hij dit deed uit vrees voor zichzelf en zijn familie. Vervolgens verwijst verzoeker naar zijn eerdere verklaringen, waar hij heeft uitgelegd waarom hij Gaza legaal kon verlaten. Het is dus niet, zoals het Commissariaat-generaal insinueert, dat hij zonder de minste voorbereiding Gaza legaal heeft kunnen verlaten, aldus verzoeker, die nog bevestigt dat hij zijn paspoort heeft weggegooid, niet om de Belgische autoriteiten te willen misleiden maar wel omdat hij een diepe vrees koesterde (en koestert) om teruggestuurd te worden naar een plaats waar zijn leven in gevaar is. Tot slot bevestigt verzoeker dat de ligging van zijn huis aan de grens met Israël extra risico's met zich meebracht. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelt laconiek dat hij in noodgevallen bij familieleden kan gaan wonen wiens woning

verder van de grens ligt. Het is echter gevaarlijk in de hele regio, aldus verzoeker, die nog benadrukt dat hij zijn problemen op het Commissariaat-generaal naar waarheid heeft uiteengezet.

2.2. In een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, poneert verzoeker dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Hij verwijst in dit verband naar hetgeen onder het eerste middel werd uiteengezet.

2.3. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een nota van verzoeker met verschillende links naar internetartikels over de situatie in Gaza, UNRWA en de Egyptische Sinai, een gelijkwaardig verklaard diploma, een bewijs van registratie aan de VUB, een attest van inburgering en een certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1.

Op 7 juli 2020 stuurt verzoeker een aanvullende nota met volgende stukken: een attest van UNRWA van 15 juni 2020; het document "UNHCR position on deportation to Gaza"; een attest van UNRWA van 01.07.2020; een "statement" van M. Schmale in verband met een incident in het Nusairat Kamp in Gaza; bewijs dat de facebookaccount gehackt werd en een arrest van 5 december 2019.

Ter terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer in verband met de Covid-pandemie in Gaza.

3. Nieuwe elementen

Op 6 juli 2020 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota worden waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: de COI Focus "*UNRWA financial crisis and impact on its programmes*" van 20 december 2019 en de COI Focus "*Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire*" van 6 maart 2020.

4. Voorafgaande opmerking

De Raad benadrukt dat verzoeker de schending van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève niet dienstig kan aanvoeren tegen de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus aangezien de bestreden beslissing voor wat de vluchtelingenstatus betreft, genomen werd op grond van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van het vluchtelingenverdrag. Dit onderdeel van het middel mist aldus juridische grondslag.

5. De bewijslast

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Deze regel geldt onverkort voor de asielzoeker die meent onder het toepassingsgebied van artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet *juncto* artikel 1D van de Vluchtelingenconventie te vallen (HvJ C-31/09, *Nawras Bolbol v Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 17 juni 2010, overweging 51-52; HvJ C-364/11, *El Kott v. Bevándorlasi és Állampolgársági Hivatal*, 19 december 2012, overwegingen 58, 61, 65 en 81).

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. De motieven van de bestreden beslissing

6.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker conform artikel 1D van de vluchtelingenconventie *juncto* artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet uitgesloten van de vluchtelingenstatus en wordt hem de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd omdat (i) de persoonlijke feiten die hij ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het gebied waar UNRWA werkzaam is te verlaten niet aantonen, zoals uitvoerig wordt toegelicht, (ii) uit de beschikbare informatie duidelijk blijkt dat het mandaat van UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook en dus nog altijd in staat is zijn opdracht tot een goed einde te brengen, (iii) niettegenstaande een groot deel van de UNRWA-Palestijnen uiterst moeilijke levensomstandigheden kent, niet kan gesteld worden dat alle inwoners van de Gazastrook of elke UNRWA-Palestijn zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt, uit zijn verklaringen blijkt dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context, zoals wordt toegelicht, hij naast zijn problemen met Qassem en Jihad-al-Islami bijkomend aanhaalde dat de economische situatie in Gaza slecht is doch hij niet tot de lagere klasse behoort in Gaza, hij verder ook verwees naar de plaats van zijn huis dat aan de grens met Israël zou liggen waardoor het gebombardeerd zou kunnen worden door Israël doch het redelijk is te verwachten dat hij zich in geval van nood verplaatst naar de huizen van zijn andere familieleden die in Gaza wonen niet aan de grens en hij ook de financiële middelen heeft om te verhuizen naar een andere wijk in Gaza om zich niet meer bedreigd te voelen door Israël, uit zijn verklaringen aldus niet blijkt dat er wat hem betreft omstandigheden buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil bestaan die hem zouden hebben gedwongen het gebied te verlaten waarin UNRWA werkzaam is, d.w.z. concrete en ernstige veiligheidsproblemen of ernstige socio-economische of medische problemen, en hij ook geen concrete elementen heeft aangebracht waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar de Gazastrook persoonlijk een bijzonder risico op onmenselijke en vernederende behandeling loopt zodat niet kan worden aangenomen dat hij de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève, (iv) hem, gezien het ongeloofwaardig karakter van zijn verzoek om internationale bescherming, de subsidiaire

beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet niet kan worden toegekend, (v) uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier blijkt dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook na een verblijf in het buitenland kunnen terugkeren naar dit gebied, dat men desgevallend vrij eenvoudig en op relatief korte tijd een Palestijns paspoort kan bekomen via de Palestijnse Missie in Brussel, dat het hiervoor voldoende is dat men over een identiteitskaartnummer beschikt zodat het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of asiel in België te hebben aangevraagd dan ook geen hindernis vormt voor de uitreiking van het paspoort, dat Hamas niet tussenbeide komt in de uitreikingsprocedure van het paspoort, dat het niet langer vereist is om een transitvisum aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, dat de Palestijnse ambassade te Egypte in Caïro pendelbussen voorziet die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang te Rafah vervoeren, dat Palestijnen uit de Gazastrook die reizen naar of terugkeren uit Egypte niet geviséerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio, dat er in de Sinaï in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaat om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico lopen op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon zodat er niet kan besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook, dat er geen enkele beperking van toepassing is op personen die willen terugkeren naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort, dat de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open is geweest, dat de beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019 naar aanleiding van nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah ertoe heeft geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas doch de grensovergang na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019 voortdurend 5 dagen per week open bleef in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend is in beide richtingen, dat de raadpleging van diverse bronnen geen enkele aanwijzing opleverde dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft, dat verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen actueel evenmin melding maken van dergelijke problemen, verzoeker geen informatie aanbracht waaruit het tegendeel blijkt en uit zijn verklaringen evenmin blijkt dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond, waardoor er redelijkerwijs van uitgegaan kan worden dat Hamas hem niet zal viseren bij een terugkeer naar Gaza zodat er, rekening houdend met het gegeven dat hij beschikt over een identiteitskaart, geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om een Palestijns paspoort aan te vragen bij de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken en terug te keren naar het mandaatgebied van UNRWA en (vi) uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in de Gazastrook blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig, veralgemeend geweld dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 3 EVRM verboden behandeling, dan wel aan een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet zodat bijgevolg dient besloten te worden dat hij bij een terugkeer naar Gaza niet in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid zal terechtkomen.

6.2. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 9 oktober 2019 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

7. Onderzoek van de uitsluiting van vluchtelingenstatus

7.1. Juridische basis

Artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag bepaalt het volgende:

“Dit Verdrag is niet van toepassing op personen die thans bescherming of bijstand genieten van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen.

Wanneer deze bescherming of bijstand om welke reden ook is opgehouden, zonder dat de positie van zodanige personen definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties, zullen deze personen van rechtswege onder dit Verdrag vallen.”

Artikel 12, eerste lid, a) van de richtlijn 2011/95/EU van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn) sluit een derdelander uit van de vluchtelingenstatus wanneer *“hij onder artikel 1 D van het Verdrag van Genève valt, dat betrekking heeft op het genieten van bescherming of bijstand van andere organen of instellingen van de Verenigde Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de vluchtelingen. Is die bescherming of bijstand om welke reden ook opgehouden zonder dat de positie van de betrokkene definitief geregeld is in overeenstemming met de desbetreffende resoluties van de algemene vergadering van de Verenigde Naties, dan heeft de betrokkene op grond van dit feit recht op de voorzieningen uit hoofde van deze richtlijn”*.

Artikel 55/2, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Een vreemdeling wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus wanneer hij valt onder artikel 1, D, E of F van het Verdrag van Genève.

Dit is ook van toepassing op personen die wetens en willens aanzetten tot of anderszins deelnemen aan de in artikel 1 F van het Verdrag van Genève genoemde misdrijven of daden.”

Het feit dat verzoeker als Palestijn een verblijfsrecht had in de Gazastrook en er de bijstand van de UNRWA genoot, wordt in de bestreden beslissing niet betwist en blijkt ook uit de stukken van het administratief dossier en de stukken toegevoegd aan de aanvullende nota van 7 juli 2020. Uit niets kan afgeleid worden dat verzoeker elders een gewoonlijk verblijf had.

Verwerende partij stelt ter terechtzitting, onder verwijzing naar rechtspraak van het Europese Hof van Justitie, dat huidige zaak diende onderzocht te worden op basis van artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet omdat een loutere registratie bij UNRWA niet voldoende is en uit de verklaringen van verzoeker niet blijkt dat hij daadwerkelijk beroep gedaan heeft op de hulp van UNRWA.

De Raad herinnert eraan dat in de zaak *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal* het Hof van oordeel was dat de registratie bij het UNRWA een toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp van UNRWA werd verkregen (HvJ, 17 juni 2010, C-31/09, *Nawras Bolbol tegen Bevándorlási és Állampolgársági Hivatal*: “52 Hoewel de registratie bij het UNRWA toereikend bewijs vormt voor het feit dat daadwerkelijk hulp daarvan wordt genoten, is in punt 45 van het onderhavige arrest uiteengezet dat een dergelijke hulp zelfs zonder registratie kan worden geboden, zodat het de rechthebbende moet worden toegestaan dat bewijs met elk ander middel te leveren. (...)”)

Waar het HvJ in *Bolbol* stelt dat registratie bij UNRWA toereikend bewijs vormt dat daadwerkelijke hulp wordt genoten, wordt dit inderdaad in de zaak *Alheto* genuanceerd (HvJ, 25 juli 2018, C-585/16, *Alheto tegen Zamestnik-predsdatel na Darzhavna agentsia zo behantsite*).

In casu verwijst verwerende partij ter terechtzitting naar de verklaringen van verzoeker tijdens het gehoor waaruit zou moeten afgeleid worden dat verzoeker geen beroep heeft gedaan op daadwerkelijke hulp.

De Raad kan slechts vaststellen dat verzoeker duidelijk antwoordt dat hij geregistreerd is bij UNRWA en dat hij op de kaart staat van zijn vader (persoonlijk onderhoud, p. 2-5). Tevens blijkt dat verzoeker samen woont met zijn ouders en andere familieleden (persoonlijk onderhoud, p. 5) Voorts heeft verzoeker voldaan aan het verzoek van de protection officer om een kopie van de UNRWA registratie kaart in te dienen (persoonlijk onderhoud, p. 3 en map documenten). Uit de verklaringen van verzoeker blijkt dat zijn vader wel degelijk hulp gekregen heeft/krijgt van UNRWA (persoonlijk onderhoud, p. 5: *“Had hij nu en dan werk dan? (...) Je hebt gevraagd als ik recht had op hulp van UNRWA. Ik zei nee mijn naam staat op kaart van mijn vader Als mijn vader gebruik maakt van het werkloosheidsprogramma van UNRWA, heb ik geen recht op. Ik moet zes jaar wachten tot ik weer terug recht heb*). De Raad is van oordeel dat uit het antwoord van verzoeker op de summiere vraagstelling niet zomaar kan afgeleid worden dat verzoeker geen daadwerkelijke hulp heeft gekregen van UNRWA. Immers het antwoord lijkt enkel betrekking te hebben op de werkloosheidsuitkering. Derhalve besluit de Raad dat verzoeker aantoont dat hij valt onder de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag.

De hamvraag is of de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag thans ook nog op verzoeker van toepassing is. De Raad wijst hierbij op rechtspraak van het Europese Hof van Justitie waarin naar aanleiding van een prejudiciële vraag over artikel 12, lid 1, sub a) van de Kwalificatierichtlijn uitdrukkelijk gesteld wordt dat het eerste lid van artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag niet aldus kan worden uitgelegd dat het loutere feit dat de betrokkene zich bevindt buiten het gebied waarin de UNRWA werkzaam is of dit gebied vrijwillig verlaat, volstaat om de in die bepaling neergelegde uitsluiting van de vluchtelingenstatus te beëindigen (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 49). Hieruit kan dus worden besloten dat de uitsluitingsgrond uit artikel 1, D van het Vluchtelingenverdrag, ook al heeft hij het mandaatgebied van de UNRWA verlaten, thans ook nog op verzoeker van toepassing is.

Anderzijds dient in beginsel voor asielzoekers die afkomstig zijn uit dergelijk mandaatgebied geen bijkomende beoordeling te worden gemaakt in de zin van artikel 1, A van het Vluchtelingenverdrag. Dit standpunt wordt door het Europese Hof van Justitie bevestigd waar het stelt dat in de eerste plaats op basis van een individuele beoordeling moet worden nagegaan of het vertrek van de betrokken persoon uit het mandaatgebied zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil waardoor hij verhinderd wordt de door het UNRWA verleende bijstand te genieten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 61). Dit is het geval, zo vervolgt het Hof in zijn arrest, indien de verzoeker zich persoonlijk in een situatie van ernstige onveiligheid bevond en het voor het betrokken orgaan of de betrokken instelling onmogelijk was hem in dat gebied levensomstandigheden te bieden die stroken met de opdracht waarmee dat orgaan of die instelling belast is (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 65). Indien deze situatie zich voordoet, dient de betrokkene van rechtswege als vluchteling te worden erkend, tenzij hij om de redenen vermeld in artikel 1, E en 1, F van het Vluchtelingenverdrag dient te worden uitgesloten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, § 81).

7.2. Beoordeling

Uit voormelde rechtspraak van het Hof van Justitie blijkt dat de door UNRWA verleende bijstand is opgehouden wanneer (1) het agentschap opgeheven wordt, of het agentschap in de onmogelijkheid verkeert om zijn opdracht te volbrengen of (2) het vertrek van de betrokken persoon zijn rechtvaardiging vindt in redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten (HvJ 19 december 2012, C-364/11, *El Kott v. Bevándorlási és Államolgársági Hivatal*, §§ 55-65). Bij het beoordelen of de door UNRWA verleende bescherming of bijstand in hoofde van verzoeker “om welke reden ook is opgehouden”, dient aldus elk van deze omstandigheden te worden onderzocht.

7.2.1. Het mandaat en de activiteiten van UNRWA

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, doch dat het mandaat van het agentschap werd verlengd tot 30 juni 2023, en dat UNRWA, ondanks de militaire operaties van Israël en de Israëlische blokkade van de Gazastrook, haar opdracht in de Gazastrook is blijven vervullen. In de Gazastrook beheert UNRWA een groot aantal scholen, instellingen voor gezondheidszorg en voedselverdelingscentra, biedt microfinancieringsdiensten aan en volgt de meest kwetsbare vluchtelingen op. UNRWA beheert op het grondgebied 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat het mandaat van het UNRWA niet is stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook. Verzoeker brengt geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Waar verzoeker opmerkt dat UNRWA geen bescherming biedt aan Palestijnse vluchtelingen vergelijkbaar met de bescherming die UNHCR biedt aan vluchtelingen die vallen onder de algemene vluchtelingendefinitie, dat de bescherming geboden door UNRWA eerder een bescherming van sociale en economische rechten is en dat UNRWA de beschermingsfunctie van UNCCP nooit heeft overgenomen, en hij als bijlage aan het verzoekschrift een nota met verschillende links naar internetartikels voegt, waarmee hij onder meer poogt aan te tonen dat UNRWA geen veiligheid kan garanderen in Gaza, benadrukt de Raad dat nergens uit de bewoordingen verrat in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie kan worden afgeleid dat de “*andere organen of instellingen van de Verenigde*

Naties dan de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Vluchtelingen” niet alleen bijstand, maar ook bescherming dienen te bieden. De Raad wijst er te dezen op dat de uitdrukking “bijstand of bescherming” dient te worden opgevat dat zij betrekking heeft op ofwel de bescherming die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR, ofwel de bijstand die wordt verleend door “een van de andere organen of instellingen van de Verenigde Naties” dan het UNHCR. Indien een persoon thans van een of andere van deze instellingen ofwel de bescherming, ofwel de bijstand geniet is hij op grond van het eerste lid van artikel 1D uitgesloten van de vluchtelingenconventie. Het is dan het ophouden van respectievelijk deze bijstand of deze bescherming dat de toepassing van artikel 1D, tweede lid van de vluchtelingenconventie met zich meebrengt. Dat de in artikel 1D vervatte dichotomie bijstand-bescherming geenszins bestempeld kan worden als een aanwijzing dat enkel die organen van de Verenigde Naties die een beschermingsmandaat hebben onder het toepassingsgebied van artikel 1D van de Vluchtelingenconventie ressorteren blijkt voorts uit paragraaf 142 van het UNHCR *Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status* van december 2011. Hierin wordt gestipuleerd: “*Exclusion under this clause applies to any person who is in receipt of protection or assistance from organs or agencies of the United Nations, other than the United Nations High Commissioner for Refugees. Such protection or assistance was previously given by the former United Nations Korean reconstruction Agency (UNKRA) and is currently given by the United Nations relief and Works Agency For Palestine Refugees in the Near East (UNRWA) There could be other similar situations in the future*”. Ook al is de UNRWA in beginsel dus niet belast met het beschermen van de rechten, eigendommen en belangen van de Palestina Vluchtelingen, toch staat het buiten kijf dat de in 1949 opgerichte *United Nations Relief and Works Agency for Palestine Refugees in the Near East* één van de in artikel 1D van de Vluchtelingenconventie vervatte “andere organen en instellingen van de Verenigde Naties dan UNHCR” is. Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat hij zich persoonlijk niet langer op de bijstand van de UNRWA zou kunnen beroepen. De Raad verwijst in dit verband tevens naar hetgeen volgt.

7.2.2. De mogelijkheid voor UNRWA om zijn opdracht te volbrengen

Verzoeker voert aan dat de mogelijkheid van UNRWA om zijn opdracht te vervullen en bijstand te bieden aan Palestijnse vluchtelingen onder zijn mandaat wordt beperkt door de structurele financiële problemen waarmee het agentschap kampt.

Uit de COI Focus “*The UNRWA financial crisis and impact on its programmes*” van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA, ingevolge de beslissing van de Verenigde Staten begin 2018 om hun bijdrage aan UNRWA met 300 miljoen dollar te verminderen, in 2018 met ernstige budgettaire tekorten te kampen had. Op een ministeriële conferentie ter ondersteuning van UNRWA werd evenwel 122 miljoen dollar toegezegd voor UNRWA. Door de financiële crisis waarmee UNRWA geconfronteerd werd ten gevolge van de verminderde bijdragen van de Verenigde Staten keek UNRWA voor 2018 op tegen een financieel tekort van naar schatting 446 miljoen dollar. Voormelde toezegging, samen met bijkomende inspanningen die verschillende staten geleverd hebben, goed voor een bijkomende 425 miljoen dollar, hebben ervoor gezorgd dat UNRWA’s deficit gereduceerd werd naar 21 miljoen dollar. Op 19 november 2018 prees de commissaris-generaal van UNRWA de creativiteit waarmee het agentschap en de internationale gemeenschap de grootste financiële malaise ooit aangepakt heeft.

Uit dezelfde informatie blijkt dat dat UNRWA ook anno 2019 met budgettaire tekorten te kampen had. In mei 2019 bleek dat UNRWA 1.2 miljard dollar nodig had om zijn activiteiten te kunnen financieren. Tijdens zijn jaarlijkse internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 in New York had UNRWA 110 miljoen dollar opgehaald, waardoor het nog opkeek naar een tekort van 101 miljoen dollar. Op 29 juli 2019 beloofde de Verenigde Arabische Emiraten om nog 50 miljoen dollar bij te dragen, waardoor het deficit gereduceerd werd naar 51 miljoen dollar. Na de onthulling van een intern rapport waarin bericht werd over misbruiken door het senior management team van UNRWA besloten Nederland, Zwitserland en België de door hun beloofde bijdrages op te schorten in afwachting van de uitkomst van het interne onderzoek dat werd opgestart. Voor Nederland gaat het om een bedrag van 13 miljoen euro. De opschorting van de bijdragen van Zwitserland heeft enkel een impact op de geplande bijdragen voor 2020 en dus niet op de 22.5 miljoen dollar die reeds werd toegezegd voor 2019. België had eerder in 2019 reeds een bijdrage van 6.25 miljoen euro betaald. De beslissing tot opschorting heeft betrekking op een bijkomende bijdrage van 5.35 miljoen euro. Op 6 november 2019 concludeerden de eerste besluiten van het interne onderzoek naar eventuele malversaties tot de afwezigheid van fraude of verduistering uit hoofde van de commissaris-generaal. Wel bracht het intern onderzoek beheerproblemen binnen de instelling aan het licht, wat leidde tot het ontslag van Pierre Krähenbühl aan het hoofd van UNRWA en tot de benoeming van zijn opvolger Christan Saunders. Als gevolg van deze

wijzigingen hervatte België, net als andere internationale schenkers, waaronder Nederland, zijn steun. De Verenigde Arabische Emiraten heeft tevens een bijdrage van 25 miljoen dollar aangekondigd, de tweede en laatste betaling van de beloofde 50 miljoen dollar. In december 2019 heeft Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar aangekondigd wat het totaalbedrag van de bijdragen van Qatar in 2019 op 40 miljoen dollar brengt.

Uit de beschikbare informatie blijkt echter niet dat deze financiële strubbelingen tot gevolg hebben dat UNRWA heden niet langer bijstand levert in de Gazastrook of dat UNRWA er haar opdracht niet meer kan vervullen. De Raad herhaalt in dit verband dat uit voornoemde COI Focus van 20 december 2019 blijkt dat UNRWA in Gaza 275 scholen met meer dan 272.000 leerlingen, 22 gezondheidscentra, 16 centra voor sociale hulpverlening, 3 microfinancieringsdiensten en 11 voedselverdelingscentra beheert.

UNRWA's activiteiten in Gaza zijn evenwel niet beperkt tot het uitvoeren van de kerntaken waarmee het belast is. Het agentschap financiert bijkomend in zogenaamde noodprogramma's. Uit de informatie blijkt duidelijk dat de noodhulp die UNRWA levert in Gaza betaald wordt met fondsen verzameld in het kader van zogenaamde *emergency appeals* of noodoproepen en derhalve geen impact heeft op de fondsen beschikbaar voor het uitvoeren van de kernprogramma's in Gaza. De verminderde bijdrage van de VS in 2018 heeft er toe geleid dat UNRWA genoodzaakt was enkele maatregelen te nemen, teneinde de uitvoering van haar kerntaken, zijnde onderwijs, gezondheidszorg en hulpverlening – waarbij het verschaffen van voedselhulp als een absolute prioriteit wordt beschouwd – te kunnen blijven uitvoeren. Deze maatregelen hielden onder meer het aanpassen van andere noodprogramma's zoals daar zijn het *“Community Mental Health Programme (CMHP)”*, het *“Job Creation Programme”*. De ingevoerde maatregelen hebben voorts tot gevolg gehad dat diverse medewerkers hun job verloren, wat tot hevige reacties heeft geleid onder het personeel en de Palestijnse Vluchtelingen. Nergens uit de beschikbare informatie blijkt evenwel dat de budgettaire problemen waarmee UNRWA kampt tot gevolg hebben gehad dat UNRWA genoodzaakt was om te snoeien in de fondsen bestemd voor de uitvoering van zijn kerntaken. UNRWA kondigde weliswaar tijdens zijn internationale toezeggingsconferentie op 25 juni 2019 aan dat de voedselbedeling en kwaliteitsonderwijs in Gaza ernstig zou worden beïnvloed als de financiële noden van het agentschap voor 2019 niet zouden worden gedekt. UNRWA's deficit voor 2019 lijkt thans echter sterk te zijn afgenomen nu verschillende internationale schenkers, waaronder België en Nederland hun bijdragen hebben hervat, de Verenigde Arabische Emiraten een tweede betaling van 25 miljoen dollar hebben aangekondigd en ook Qatar een nieuwe bijdrage van 20.7 miljoen dollar heeft aangekondigd.

Uit de beschikbare informatie blijkt aldus duidelijk dat de UNRWA heden nog steeds bijstand levert aan de Palestijnse vluchtelingen in Gaza en nog steeds in staat is om haar opdracht waarmee het belast is uit te voeren.

7.2.3. Redenen buiten verzoekers invloed en onafhankelijk van zijn wil die hem dwingen het gebied waarin UNRWA werkzaam is te verlaten

7.2.3.1. Vooreerst benadrukt de Raad dat het Hof van Justitie in voormeld arrest *El Kott* heeft geoordeeld *“dat de bevoegde autoriteiten van de lidstaat waar het asielverzoek is ingediend, wanneer zij trachten te achterhalen of een persoon, om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil in feite niet langer de bijstand kon genieten die hem werd verleend alvorens hij het gebied verliet waarin het UNRWA werkzaam is, alle relevante factoren individueel moeten beoordelen. Artikel 4, lid3, van richtlijn 2004/83 kan naar analogie op deze beoordeling worden toegepast.”* (§ 64, eigen onderlijning).

Zo het HvJ niet gepreciseerd heeft welke relevante factoren individueel moeten beoordeeld worden, oordeelt de Raad dat minstens de volgende elementen in aanmerking kunnen genomen worden:

- de algemene veiligheidssituatie en de mogelijkheid tot terugkeer
- verzoekers vluchtmotieven
- verzoekers socio-economische situatie
- alle andere elementen eigen aan zijn situatie die hem in een persoonlijke staat van onveiligheid kunnen brengen

De Raad wijst er voorts op dat UNHCR in haar *“Note on UNHCR's interpretation of article 1D of the 1951 Convention relating to the Status of Refugees and Article 12 (1) (a) of the EU Qualification Directive in the context of Palestinian refugees seeking international protection”* een positie hanteert die gelijkaardig is aan de interpretatie van het Hof van Justitie. Blijkens deze nota mogen ook volgens

UNHCR de woorden “om welke reden ook is opgehouden” in artikel 1D van de vluchtelingenconventie niet restrictief worden geïnterpreteerd. Zo moet volgens UNHCR elke objectieve reden buiten de controle van de betrokken persoon waardoor deze persoon niet (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, in aanmerking worden genomen. Zowel beschermingsgerelateerde als praktische, wettelijke of veiligheidsobstakels bij terugkeer zijn relevant bij deze beoordeling.

De Raad wijst er daarnaast op dat bij de beoordeling van een mogelijke persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in hoofde van verzoeker rekening dient te worden gehouden met de eigenheid van de situatie in de Gazastrook, die niet alleen het gevolg is van het Israëlisch-Palestijnse conflict doch tevens van het politiek conflict tussen Hamas – door verschillende landen beschouwd als een terroristische groepering – en de Palestijnse Autoriteit/Fatah, ten gevolge waarvan Israël, sinds Hamas in juni 2007 de macht heeft gegrepen in Gaza, tot op heden de blokkade van de Gazastrook in stand houdt en de landsgrenzen van Gaza worden gecontroleerd door respectievelijk de Israëlische en Egyptische autoriteiten. Het gevolg hiervan is dat Gazanen zowel wat hun bewegingsvrijheid betreft, met name de mogelijkheid om Gaza in en uit te reizen, als wat betreft de mogelijkheid om te voorzien in hun elementaire levensbehoeften volledig afhankelijk zijn van de goodwill van Israël en Egypte. De humanitaire omstandigheden in Gaza, de diepe economische crisis en energiecrisis kunnen dan ook niet los hiervan worden gezien. Ook de negatieve impact van de spanningen tussen de agerende actoren (Hamas en Palestijnse Autoriteit/Fatah) in de regio op de humanitaire en socio-economische situatie in Gaza en het feit dat bij verschillende militaire operaties cruciale civiele infrastructuur werd vernietigd, mag hierbij niet uit het oog worden verloren.

7.2.3.2. De mogelijkheid tot terugkeer

Opdat verzoeker (opnieuw) de bescherming of bijstand van UNRWA kan genieten, is uiteraard vereist dat hij op een veilige manier kan terugkeren naar de Gazastrook. De Raad oordeelt dan ook dat het al dan niet open zijn en de toegankelijkheid van de grensovergang in Rafah een uitermate wezenlijk element uitmaakt in de beoordeling van het toekennen van een internationale beschermingsstatus aan Gazanen.

Verzoeker betoogt dat een terugkeer naar Gaza omwille van praktische en veiligheidsredenen niet mogelijk is.

Wat de terugkeermogelijkheden betreft voor Palestijnen naar Gaza blijkt uit de COI Focus “*Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza*” van 9 september 2019 vooreerst dat Palestijnen afkomstig uit de Gazastrook, na een verblijf in het buitenland, kunnen terugkeren naar dit gebied, en dit ongeacht of zij al dan niet geregistreerd zijn bij de UNRWA. De procedure is weliswaar gemakkelijker voor personen in het bezit van hun Palestijns paspoort, maar zelfs indien men niet zou beschikken over dit document, kan men door het invullen van een aanvraagformulier en het indienen van een kopie van het verblijfsdocument in België op relatief korte tijd een Palestijns paspoort bekomen van de Palestijnse Minister van Binnenlandse Zaken, via de Palestijnse Missie in Brussel. Het feit dat men niet in het bezit is van een Palestijnse identiteitskaart vormt op zich geen hinderpaal bij het bekomen van een Palestijns paspoort. Het is voldoende dat men over een identiteitskaartnummer beschikt. Het feit Gaza illegaal te hebben verlaten of internationale bescherming in België te hebben aangevraagd, vormt dan ook geen hindernis voor de uitreiking van het paspoort. Hamas komt niet tussenbeide in de uitreikingsprocedure van het paspoort, die alleen tot de bevoegdheid van de Palestijnse Autoriteit in Ramallah behoort. Daargelaten de vaststelling dat verzoekers stereotiepe bewering dat hij zijn paspoort na zijn aankomst in België heeft weggegooid (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 10-11) geenszins overtuigt zoals blijkt uit wat volgt, wijst de Raad erop dat, rekening houdend met het gegeven dat verzoeker beschikt over een identiteitskaart, er geen redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat hij niet over de mogelijkheid beschikt om desgevallend een nieuw Palestijns paspoort te bekomen en terug te keren naar de Gazastrook.

Om toegang te krijgen tot de Gazastrook dient men zich naar het noorden van Egypte te begeven, meer bepaald naar de stad Rafah gelegen op het schiereiland Sinai, waar zich de enige grensovergang tussen Egypte en de Gazastrook bevindt. Daar waar men voorheen een transitvisum diende aan te vragen bij de Egyptische ambassade te Brussel, is dit heden niet langer vereist. De Egyptische autoriteiten hebben de nationale luchtvaartmaatschappij Egyptair gemachtigd om Palestijnen die in het bezit zijn van een Palestijns paspoort, in te schepen, op voorwaarde dat de grensovergang in Rafah open is. Op deze voorwaarden kan elke Palestijn die wil terugkeren naar Gaza, dit doen zonder specifieke tussenkomst van zijn ambassade of van elke andere organisatie. In Caïro voorziet de

Palestijnse ambassade te Egypte pendelbussen die de reiziger vervolgens rechtstreeks naar de grensovergang vervoeren.

De opening van de grensovergang te Rafah wordt medebepaald door de veiligheidssituatie in het noorden van Sinai. De weg naar Rafah doorkruist dit gebied, alwaar extremistische groeperingen, voornamelijk Wilayat Sinai, regelmatig aanslagen plegen. Uit de beschikbare informatie (cf. COI Focus *“Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza”* van 9 september 2019, en meer in het bijzonder hoofdstuk 2 getiteld *“Situation sécuritaire dans le Sinai Nord”*) blijkt dat het doelwit van deze aanslagen de in de regio aanwezige politie en het leger zijn. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van brembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de plaatselijke burgerbevolking te ontzien, zijn hierbij ook burgerslachtoffers te betreuren. Uit de beschikbare informatie komt echter duidelijk naar voren dat Palestijnen uit de Gazastrook, die reizen naar of terugkeren uit Egypte, niet gevisieerd worden, noch het slachtoffer zijn geweest van aanslagen gepleegd door de gewapende groeperingen actief in de regio.

In februari 2018 lanceerde het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinai, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de *‘Comprehensieve Operatie Sinai 2018’*, die in de eerste plaats tot doel heeft de WS in Sinai te elimineren. De operatie leek zijn vruchten af te werpen en begin september 2018 werd een versoepeling afgekondigd van de veiligheidsmaatregelen die aan de plaatselijke bevolking werden opgelegd. Er werd melding gemaakt van het vertrek van militaire voertuigen, een geleidelijke terugkeer van bewegingsvrijheid voor de burgers, terugkeer van consumptiegoederen, de beëindiging van het slopen van gebouwen in de buitenwijken van El-Arish, enz. Eind juni 2019 voerden gewapende milities gedurende twee opeenvolgende nachten gecoördineerde aanvallen uit op meerdere checkpoints in het centrum van El-Arish. Het betrof de eerste grootschalige aanval in een residentiële zone sinds oktober 2017. In een reactie op de toename van het geweld lanceerden de politie en het leger een grootscheepse beveiligingsoperatie in El-Arish. Toen de Wilayat Sinai in juli 2019 het dorp Sadat bestormde en controleposten oprichtte langs de wegen besliste het Egyptische regime om haar veiligheidsdiensten opnieuw massaal te ontplooiën in de regio. De noodtoestand werd op 25 juli 2019 andermaal verlengd voor een periode van 3 maanden, en in bepaalde zones van Sinai geldt een nachtelijk uitgaansverbod. De verscherpte veiligheidsmaatregelen hebben een enorme impact op het dagelijkse leven van de plaatselijke bevolking, wiens bewegingsvrijheid beperkt wordt.

Er is in de Sinai te Egypte echter actueel geen sprake van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon. Bijgevolg kan er niet besloten worden dat Gazanen, die enkel door het gebied moeten reizen, om die reden niet zouden kunnen terugkeren naar de Gazastrook.

Een van de factoren die de organisatie van pendelbussen bemoeilijkt is het implementeren van de nodige veiligheidsmaatregelen voor een veilig transport naar de Gazastrook, aangezien dit afhankelijk is van de veiligheidssituatie in de Sinai. Maar ook andere, puur praktische factoren hebben een invloed op de organisatie van het busvervoer (bijvoorbeeld: de pendelbus vertrekt pas als deze volzet is). Bovendien dient opgemerkt te worden dat uit de beschikbare informatie weliswaar blijkt dat de Egyptische politie het doelwit is van extremistische organisaties actief in de Sinai, doch hieruit blijkt niet dat de politie die deze pendelbussen begeleidt of dat deze bussen zelf reeds gevisieerd zouden zijn door jihadistische milities, en dit terwijl er tegelijkertijd sprake is van een duidelijke toename van het aantal terugkeerders naar Gaza via de grensovergang van Rafah. Aldus kan er gesteld worden dat deze terugkeer op een voldoende veilige manier plaatsvindt, aangezien de Egyptische autoriteiten gepaste middelen voorzien om een beveiligde terugkeer naar Gaza te garanderen.

Verzoeker brengt in het verzoekschrift geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-

generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Immers, noch de argumentatie in het verzoekschrift, noch het artikel *“ Hamas members arrested in Egypt in 2015 sent home to Gaza ”* van The Times of Israël van 1 maart 2019 is van dien aard om de grondige analyse door de commissaris-generaal van de veiligheidssituatie in de Sinaï in een ander daglicht te plaatsen.

Informatie over de openingsdagen van de grenspost te Rafah is beschikbaar in de media en circuleert op sociale netwerken. Daarenboven blijkt dat er weliswaar beperkingen op de grensovergang van Rafah kunnen worden toegepast op de inwoners van de Gazastrook die Gaza willen *verlaten* (en dus naar Egypte willen gaan), doch dat er tegelijkertijd geen enkele beperking van toepassing op personen die willen *terugkeren* naar Gaza, behalve het bezit van een geldig paspoort. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat wanneer de grensovergang geopend wordt, duizenden Palestijnen van de gelegenheid gebruik maken om in en uit de Gazastrook te reizen. In de praktijk is de grensovergang te Rafah sinds mei 2018, met uitzondering van feestdagen en speciale gelegenheden, bijna voortdurend open geweest. Dit is de langste periode dat de grensovergang doorlopend geopend is sinds september 2014, toen de grensovergang werd afgesloten.

Terugkeren naar het grondgebied van de Gazastrook is derhalve mogelijk. De grensovergang is immers sinds juli 2018 vijf dagen per week (van zondag tot en met donderdag) open. De beslissing van de Palestijnse Autoriteit om op 6 januari 2019, naar aanleiding van de nieuwe hoogoplopende spanningen tussen Fatah en Hamas, zijn personeel terug te trekken van de grensovergang te Rafah heeft ertoe geleid dat de grensovergang sindsdien, net zoals dat het geval was in de periode juni 2007 tot en met november 2017, enkel wordt bemand door Hamas. Indien er op een bepaald ogenblik gevreesd werd dat de situatie aan de grensovergang te Rafah achteruit zou gaan, blijkt duidelijk uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier dat dit niet het geval is geweest. De grensovergang bleef immers, na de terugtrekking van de Palestijnse Autoriteit op 7 januari 2019, voortdurend 5 dagen per week geopend in de richting van terugkeer naar de Gazastrook en is bovendien sinds 3 februari 2019 terug geopend in beide richtingen (en dus ook in de richting van vertrek naar Egypte).

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt verder niet dat afgewezen verzoekers die terugkeren naar de Gazastrook louter omwille van hun verblijf in het buitenland, dan wel omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, een reëel risico lopen om blootgesteld te worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Zo niet kan worden uitgesloten dat verzoeker bij een terugkeer naar de Gazastrook mogelijks ondervraagd zal worden over zijn activiteiten in het buitenland en de redenen waarom hij de Gazastrook verlaten heeft, dan wel ernaar terugkeert, kan hieruit op zich evenwel geen reëel risico op het lijden van ernstige schade worden afgeleid. Dit wordt bevestigd door het feit dat Fedasil deelgenomen heeft aan de begeleiding van verschillende personen die vrijwillig teruggekeerd zijn naar Gaza in 2019, en dat indien er gevallen gerapporteerd werden waarbij personen enkele uren werden vastgehouden op de luchthaven te Caïro, de feedback die gegeven werd door de teruggekeerde Palestijnen niet van dien aard is om te besluiten dat men, in Caïro of te Rafah, blootgesteld werd aan een onmenselijke of vernederende behandeling louter omwille van een terugkeer na een verblijf in Europa. Zo leest de Raad in de COI Focus *“ Territoires Palestiniens. Retour dans la bande de Gaza ”* van 9 september 2019 dat Fedasil de vrijwillige terugkeer naar Gaza regelt. Voor vertrek worden kandidaat terugkeerders uitvoerig geïnformeerd over de procedure en mogelijke problemen. Na aankomst tracht Fedasil contact te houden en feedback te vragen. Terugkeerders reizen van Brussel naar Caïro met een vlucht van Egypt Air. In enkele gevallen was er sprake van kortstondige (enkele uren) vasthouding op de luchthaven in Caïro. Vanuit Caïro reizen de Palestijnen verder naar Rafah met een shuttlebus. De shuttlebus wordt dikwijls tegengehouden door de Egyptische autoriteiten, iedereen wordt dan gecontroleerd en dit zorgt vaak voor langdurig oponthoud. Fedasil stelt geen weet te hebben van problemen aan de grensovergang. Het agentschap benadrukt dat wel nauwgezet moet opgevolgd worden wanneer de grens open is en dat de vertrekken hierop moeten worden afgestemd, tevens in akkoord met Egyptair. Uit deze informatie blijkt voorts dat Fedasil in het jaar 2019 reeds de vrijwillige terugkeer van 24 Gazanen heeft georganiseerd (tegenover 11 voor het ganse jaar 2018 en 1 in het jaar 2017).

Ook het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen houdt de situatie in Gaza al vele jaren nauwlettend en continu in het oog via zijn documentatie- en onderzoeksdienst. De grenspost te Rafah wordt al jarenlang aan Palestijnse zijde enkel door Hamas gecontroleerd. Indien er ernstige, aangetoonde en terugkerende problemen waren geweest met de manier waarop Hamas Palestijnen die in Europa verbleven hadden, behandelde, zou dit ongetwijfeld gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties, en instanties die de situatie in de Gazastrook nauwlettend in het oog houden. De raadpleging van de diverse bronnen opgeijst in de informatie toegevoegd aan het administratieve

dossier leverde evenwel geen enkele aanwijzing op dat Hamas Palestijnen die terugkeerden naar de Gazastrook, louter omwille van een verblijf in Europa of omwille van het indienen van een verzoek om internationale bescherming, gefolterd of onmenselijk of vernederend behandeld heeft. Actueel maken verschillende onafhankelijke, betrouwbare en objectieve bronnen evenmin melding van dergelijke problemen. Verzoeker bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Evenmin blijkt uit zijn verklaringen dat hij voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van Hamas stond. Aan de door hem voorgehouden problemen met de Al Qassem brigade kan immers geen geloof worden gehecht zoals blijkt uit wat volgt. Er kan dan ook redelijkerwijs van uitgegaan worden dat Hamas verzoeker niet zal viseren bij een terugkeer naar de Gazastrook. Verzoeker heeft derhalve niet aangetoond dat er, omwille van de omstandigheden bij een terugkeer via de grenspost te Rafah, in zijn hoofde een situatie van ernstige onveiligheid bestaat die hem zal verhinderen dat hij zich opnieuw onder de bijstand van UNRWA kan scharen.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, kan de Raad *in casu* niet anders dan besluiten dat een terugkeer naar Gaza via de Sinaï en de grensovergang te Rafah actueel mogelijk is en dat er op dit ogenblik geen praktische en veiligheidsbarrières zijn die een terugkeer van de verzoeker naar Gaza belemmeren. Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit het tegendeel blijkt.

7.2.3.3. De actuele veiligheidssituatie in Gaza

Er dient evenwel tevens rekening te worden gehouden met de actuele veiligheidssituatie in de Gazastrook.

Uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens - Gaza. Situation sécuritaire”* van 7 juni 2019, de COI Focus *“Territoires Palestiniens. Bande de Gaza. Situation sécuritaire du 1er juin au 9 septembre 2019”* van 10 september 2019 en de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Situation sécuritaire”* van 6 maart 2020 blijkt dat de veiligheidssituatie in de Gazastrook, sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, gekenmerkt wordt door kleinschalige schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas, die af en toe onderbroken worden door escalaties van grootschalig geweld. Hamas zet Israël onder druk door het gebruik van raketten en mortiervuur ten einde ervoor te zorgen dat de beperkingen op de bewegingsvrijheid teruggedroefd worden. De Israëlische strijdkrachten gebruiken op hun beurt hun militaire macht en de blokkade om Hamas te dwingen tot kalmte. Af en toe, wanneer één van de partijen in het conflict bepaalde grenzen heeft overschreden, komt het tot een korte maar intense escalatie van geweld. Dit was bijvoorbeeld het geval in 2014 toen Israël er de grootschalige militaire operatie *“Operatie Beschermde Rand”* startte, de meest verwoestende operatie in de Gazastrook sinds 2007.

Ook meer recent konden dergelijke escalaties van geweld vastgesteld worden. Op 12 en 13 november 2018, na een mislukte operatie van Israëlische troepen op het grondgebied van Gaza, lanceerde Hamas een zware raketaanval op Israël. Als vergelding ging Israël over tot het bombarderen van zo'n 150 doelen gelinkt aan Hamas of de Islamitische Jihad. Dankzij bemiddeling van Egypte werd op 13 november 2018 een staakt-het-vuren afgekondigd.

Het geweld tussen Israël en Hamas flakkerde opnieuw op nadat een raket die maandag 25 maart 2019 “per vergissing” vanop de Gazastrook werd afgevuurd een woning raakte nabij Tel Aviv. Daarbij vielen zeven gewonden. Israël zette meteen de tegenaanval in en reageerde met verschillende raketaanvallen, die dan weer werden gevolgd door Palestijns geschut. Volgens het *Palestinian Centre for Human Rights* (PCHR) vonden op 25 en 26 maart 2019 twaalf uur lang tientallen Israëlische bombardementen plaats gericht op verschillende doelen in de Gazastrook. De Israëlische luchtmacht heeft 66 raketten afgevuurd op 34 doelen, inclusief woongebouwen en civiele voorzieningen, omdat deze volgens het leger een schuilplaats waren of nabij het kantoor van de veiligheidsdiensten gelegen waren. Zo werden vijf raketten afgevuurd op het gebouw al-Ghazali, een residentieel complex met tien appartementen en waarin tevens een verzekeringsmaatschappij gehuisd was. Ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Acht raketten werden afgevuurd op een gebouw met vier verdiepingen omvattende magazijnen gehuurd door de binnenlandse veiligheidsdienst van Hamas doch tevens acht appartementen. Het gebouw werd volledig vernield en ook de omliggende gebouwen werden beschadigd. Vier raketten hebben het bureau van de chef van het politiek bureau van Hamas volledig vernield en hierbij werden tevens de omliggende huizen en installaties beschadigd. In de haven van Khan Younes werden twee boten van de maritieme politie vernield en zes boten en visnetten zwaar beschadigd. Ook landbouwgronden waren doelwit van de bombardementen. Ten gevolge van deze bombardementen geraakten twee personen gewond. Zestien gezinnen, bestaande uit in totaal 83

mensen, waaronder 44 kinderen, werden ontheemd. Dankzij bemiddeling van Egypte onderhandelden de betrokken partijen sinds 25 maart met elkaar over de voorwaarden van een staakt-het-vuren. De relatieve rust werd op 30 maart 2019 echter andermaal verstoord doordat er vijf raketten werden afgevuurd op Israël.

Voorts leest de Raad in de landeninformatie dat er in mei 2019 opnieuw sprake was van een zware escalatie van het geweld. OCHA bestempelt de vijandelijkheden die begin mei plaatsvonden als de meest ernstige sinds het conflict van 2014. Tijdens de wekelijkse demonstratie van 3 mei 2019 raken twee Israëlische soldaten gewond door sluipschutters van de Islamitische Jihad. Als vergelding bombardeerde de Israëlische luchtmacht twee Hamas-posities, waarbij twee leden van de gewapende vleugel werden gedood en twee anderen gewond. De volgende dag vuren Palestijnse groepen 690 raketten en mortiergranaten op Israël. De Israëlische luchtmacht bombardeerde op zijn beurt 350 doelen, meestal gelinkt aan Hamas en de Islamitische Jihad. Volgens cijfers van het ministerie van Volksgezondheid in Gaza werden tijdens deze golf van geweld 25 Palestijnen gedood en raakten 154 personen gewond. Volgens het Israëlische centrum Meir Amit behoorden 16 van de 25 Palestijnse slachtoffers tot gewapende groepen. Zeven van de dodelijke slachtoffers waren burgers die dicht bij het doelwit waren ten tijde van de aanval. B'Tselem spreekt van dertien slachtoffers (waaronder twee minderjarigen en drie vrouwen) die niet deelnamen aan de vijandelijkheden en niet waren aangesloten bij een gewapende groep. Volgens het onderzoek van B'Tselem werden voorafgaand aan de bombardementen op woningen geen passende waarschuwingen gegeven die de bewoners konden toelaten beschutting te zoeken of hun persoonlijke eigendommen te redden.

Ook in juni en augustus 2019, alsook begin september kwam het tot nieuwe escalaties van geweld. Nadat in juni 2019 twee raketten werden afgevuurd op Israël, waarvan één religieuze school in Sderot raakte, reageerde het Israëlische leger met het bombarderen van militaire complexen van Hamas. In de nacht van 16 op 17 augustus 2019 bombardeert de Israëlische luchtmacht twee Hamasdoelen in reactie op raketvuur. Op 22 augustus 2019 bombardeert Israël, als reactie op drie raketaanvallen die geen slachtoffers in Israël maakten, verschillende doelen in Gaza waaronder een marinepost van Hamas. Op 25 augustus 2019 werden drie raketten afgeschoten vanuit Gaza. Twee ervan werden onderschept en één veroorzaakte brand. De volgende dag raakten Israëlische vliegtuigen een doel in de buurt van een dorp ten noorden van Beit Lahia. Ook de naburige huizen werden beschadigd. Op 28 augustus 2019 bombardeerde de Israëlische luchtmacht een observatiepost in het noorden van Gaza nadat een raket werd afgevuurd die uiteindelijk op het grondgebied van Gaza landde. Op 6 september 2019 werden tijdens de wekelijkse terugkeermars twee minderjarige Palestijnen gedood en raakten 81 burgers gewond. Op de avond van 6 september 2019 worden vijf raketten afgevuurd vanuit Gaza. Israël antwoordt door militaire posities van Hamas te bombarderen. De volgende dag valt een drone die vanuit Gaza wordt bestuurd een Israëlisch militair voertuig aan. Als vergelding bombarderen Israëlische troepen verschillende doelen, waaronder een marinebasis van Hamas en twee complexen van zijn "luchteenheid". Op 10 september 2019 werden twee Palestijnse raketten gelanceerd richting Ashdod en Ashkelon. Beide raketten werden onderschept door het Israëlische Iron Dome raketafweersysteem. Als reactie vallen Israëlische vliegtuigen een vijftiental Hamas-doelen aan. De volgende dag worden drie raketten afgevuurd richting Israël. Tijdens de nacht richt de Israëlische luchtmacht zich op verschillende doelen in een militair complex van Hamas in het noorden van de Gazastrook.

In de nacht van 31 oktober 2019 werden twee raketten afgevuurd op Israël. Als vergelding viel het Israëlische leger twee Hamas-posten in het noorden van Gaza aan. Op 12 november 2019 doden Israëlische strijdkrachten in Gaza een commandant van de Islamitische Jihad en zijn echtgenote. De Islamitische Jihad reageert onmiddellijk door honderden raketten op Israël af te vuren. Israël bombardeerde op zijn beurt verschillende doelen van de islamistische organisatie (ondergrondse installaties, aanvalstunnels, een raketfabriek, marine doelen, commandozalen, aanvalselementen). Strijders van de organisatie werden gedood tijdens een poging om raketten af te vuren op Israël. Dankzij bemiddeling van Egypte wordt in de ochtend van 14 november een staakt-het-vuren van kracht. In de nacht van 15 op 16 november werden echter nog twee raketten afgevuurd die aan Hamas worden toegeschreven, hetgeen werd gevolgd door Israëlische invallen op militaire posities van Hamas. Volgens ITIC werden in november 2019 578 Palestijnse raketten afgevuurd op Israël. Deze escalatie van geweld is de dodelijkste sinds de gebeurtenissen van 14 mei 2018 langs de Israëlische grens. Volgens het Palestijnse Ministerie van Volksgezondheid vielen tijdens deze escalatie van geweld vierendertig doden, waaronder acht kinderen en drie vrouwen. Achttien slachtoffers maakten deel uit van een gewapende groep. Het PCHR spreekt van 15 burgerslachtoffers, 54 gewonde burgers en 45 getroffen gebouwen, waarvan acht volledig werden verwoest en waaronder vier beschadigde commerciële gebouwen.

In december 2019 werden zes raketaanvallen op Israël gevolgd door Israëlische bombardementen op Hamas-doelen. In januari 2020 toonden Palestijnse facties zich ontevreden over de traagheid van Israël bij de uitvoering van haar verplichtingen. Nadat gedurende bijna tweeënhalve week bijna dagelijks ballonnen met explosieven werden opgelaten, vonden op 25 januari 2020 Israëlische luchtaanvallen plaats op Hamas-doelen in het zuiden van Gaza. Na de publicatie van de 'deal van de eeuw' door de Amerikaanse administratie op 29 januari 2020, wordt op 29, 30 en 31 januari 2020 de frequentie van raket- en mortiergranaatvuur verhoogd. De sterke toename van raketvuur en het continu oplaten van ballonnen met explosieven vanuit Gaza naar nabijgelegen Israëlische steden en landbouwgemeenschappen resulteert op 7 februari 2020 in Israëlische bombardementen van posities van Hamas dichtbij het scheidingshek en van infrastructuur zoals tunnels en wapendepots.

Anno 2018-2019 werden Palestijnen vooral getroffen door het geweld dat plaatsvond tijdens de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Deze protesten vonden aanvankelijk plaats van 30 maart tot 15 mei 2018, en dit elke vrijdag. Duizenden demonstranten verzamelden zich in tentenkampen in de buurt van de grens met Israël, eisten de uitvoering van het recht op terugkeer van de Palestijnse vluchtelingen op en stelden het bestaan van de Israëlische blokkade aan de kaak. Deze aanvankelijk spontaan ontstane en apolitieke beweging werd gerecupereerd door Hamas, dat de tactieken van de manifestanten, waaronder het afvuren van brandende projectielen op Israëlisch grondgebied en het gebruik van explosieven om de grensafsluiting te doorbreken, meer en meer coördineerde. De Israëlische strijdkrachten trachtten deze manifestaties met geweld de kop in te drukken, wat resulteerde in een hoog aantal Palestijnse slachtoffers (130 doden en 4000 gewonden gedurende de eerste anderhalve maand van de demonstraties). Op 14 mei 2018 verzamelden duizenden demonstranten zich aan de Israëlische grens om te protesteren tegen de inauguratie van de Amerikaanse ambassade in Jeruzalem. Op één dag werden 62 Palestijnen, waaronder 50 leden van Hamas, gedood en raakten meer dan 2.400 personen gewond door Israëlisch vuur. De Algemene Vergadering van de Verenigde Naties veroordeelde op 13 juni 2018 het buitensporige gebruik van geweld door Israël tegen Palestijnse burgers, alsook het afvuren van raketten vanuit de Gazastrook richting Israël. Ook na 15 mei 2018 gingen de protesten onverminderd door. Hamas gebruikt de wekelijkse marsen als hefboom tegen Israël en kiest ervoor om het geweld te beperken of te laten escaleren, afhankelijk van de voortgang van de onderhandelingen met Israël over het verlichten van de blokkade en het verbreden van de visserijzone. Wanneer de onderhandelingen vastlopen worden de marsen gewelddadiger en proberen jongeren het grenshek over te steken. Wanneer daarentegen Israëlische concessies in zicht zijn, vinden de marsen plaats in een meer ingetogen sfeer en probeert Hamas het geweld te beperken en jongeren weg te houden van het grenshek. Op 30 maart 2019 herdachten tienduizenden Palestijnen de eerste verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Volgens het Palestijnse Ministerie van Gezondheid en de Palestijnse Rode Halve maan werden bij incidenten langs de grens drie Palestijnen gedood en raakten 1125 mensen gewond. Op 15 mei 2019 verstevigt het Israëlische leger de beveiliging langs het grenshek en de organisatoren van de manifestaties proberen het geweld onder de demonstranten te beperken. De marsen gingen evenwel verder met een niveau van geweld dat wordt beschreven als "relatief hoog", hoewel het aantal slachtoffers afnam. Na de escalatie van het conflict in november 2019 stelden de organisatoren de marsen drie opeenvolgende weken uit. Op 26 december 2019 kondigde het coördinatiecomité de opschorting aan van de wekelijkse demonstraties tot 30 maart 2020, de tweede verjaardag van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. Na deze datum zullen de marsen een keer per maand en bij speciale gelegenheden worden georganiseerd. De laatste terugkeermars in 2019 vond plaats op 27 december, met het laagste aantal deelnemers en gewonden sinds de start van de demonstraties (50 Palestijnen raakten gewond en 39 van hen werden in het ziekenhuis opgenomen). Volgens OCHA kwamen in 2019 33 Palestijnen om het leven en raakten 11.523 personen gewond in het kader van de protesten die georganiseerd werden in het kader van '*de Grote Mars van de Terugkeer*'. OCHA registreerde, sinds het begin van de demonstraties in maart 2018, in totaal 212 Palestijnse slachtoffer en 36.134 gewonden.

Daarnaast komen er nog steeds incidenten voor in de zogenaamde bufferzone ("zone-tampon"), alwaar Israëlische strijdkrachten gewelddadig reageren op het benaderen of betreden van deze zone. Het Israëlische leger is gerechtigd om het vuur te openen op alle Palestijnen die zich in dit gebied begeven, zelfs als ze niemand bedreigen. Dit type geweld treft voornamelijk de lokale bewoners, boeren, vissers.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat er van 1 januari tot 24 februari 2020 29 Palestijnen, zowel burgers als strijders, gewond raakten en vijf Palestijnse burgers zijn omgekomen in het kader van het Israëlisch-Palestijnse conflict in de Gazastrook. Drie van hen werden gedood nadat zij het grenshek

overstaken, terwijl twee anderen stierven door verwondingen opgelopen tijdens eerdere protesten. Volgens OCHA werden in 2019 in de Gazastrook 66 burgers (waaronder 7 vrouwen en 23 minderjarigen) gedood door de Israëlische strijdkrachten. Bijna de helft van de burgerslachtoffers (31) werd dood geschoten en de andere helft (30) werd gedood als gevolg van de luchtbombardementen in mei en november 2019. Vier burgers raakten gewond door traangas en in één geval werden de omstandigheden van het overlijden niet gepreciseerd. In de statistieken van B'Tselem wordt voor 2019 gesproken van 58 Palestijnse burgerslachtoffers in de Gazastrook. 30 personen werden dood geschoten tijdens de terugkeermarsen, 24 personen werden gedood door bombardementen en 4 door granaatscherven. Volgens OCHA raakten bovendien in 2019 in de Gazastrook 11.845 Palestijnen gewond, waarvan meer dan 96% tijdens de protesten aan de grens met Israël. In 2018 registreerde OCHA 204 burgerslachtoffers (waaronder 2 vrouwen en 49 minderjarigen). Meer dan 60% werd gedood in de context van de terugkeermarsen. In dezelfde periode raakten 25.641 Palestijnen gewond, waarvan bijna 80% in de context van de terugkeermarsen.

Op basis van al deze feitelijke gegevens samen dient te worden vastgesteld dat de veiligheidssituatie in Gaza zeer precair en volatiel is, niettegenstaande de vaststellingen in de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018, en het feit dat bepaalde Gazanen terugkeerden naar Gaza. Derhalve dient te worden vastgesteld dat actueel geenszins sprake is van een systematische vervolging van de inwoners van Gaza. Immers, hoewel er sprake is van aanhoudend geweld dat de Gazastrook kenmerkt sinds de machtsovername van Hamas en de daaropvolgende installatie van de Israëlische blokkade, waarbij schermutselingen tussen de Israëlische strijdkrachten en Hamas regelmatig worden onderbroken door escalaties van grootschalig geweld en waarbij door Israël niet enkel militaire doch tevens burgerlijke doelwitten worden geviséerd, is de Raad van oordeel dat niet kan worden geconcludeerd dat de schendingen van fundamentele rechten en het internationale humanitaire recht, die zich herhaaldelijk voordoen in de Gazastrook, neerkomen op een voortdurende vervolging die de burgerbevolking van Gaza als geheel treft. Zo de Raad vaststelt dat er momenteel in Gaza sprake is van grote onveiligheid en een willekeurige staat van geweld, is hij echter van mening dat niet kan geconcludeerd worden, in het licht van de informatie die hem door de partijen is meegedeeld, dat deze onveiligheid en deze staat systematisch alle inwoners van Gaza zouden treffen zonder dat een individuele analyse van hun situatie noodzakelijk is.

Met de het zonder meer verwijzen naar en citeren van landeninformatie over Gaza, die in dezelfde lijn ligt als de informatie van de verwerende partij, zonder deze informatie op zichzelf toe te passen, brengt verzoeker geen elementen bij die deze appreciatie kunnen ombuigen. Wat betreft verzoekers individuele situatie, kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bovendien worden gevolgd waar in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Verder verwees u ook naar de plaats van uw huis dat aan de grens met Israël zou liggen waardoor het gebombardeerd zou kunnen worden door Israël. (...) Hoe dan ook is het redelijk te verwachten, dat u zich in geval van nood, verplaatst naar de huizen van uw andere familieleden die in Gaza wonen niet aan de grens. U heeft ook de financiële middelen om te verhuizen naar een andere wijk in Gaza om niet zich meer bedreigd te voelen door Israël.”* Met de loutere stelling dat het gevaarlijk is in de hele regio brengt verzoeker, die in het verzoekschrift nogmaals uitdrukkelijk benadrukt dat net de ligging van zijn huis aan de grens met Israël extra risico's met zich meebrengt, geen argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op het voorgaande.

7.2.3.4. Persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid

7.2.3.4.1. Verzoekers socio-economische situatie in Gaza

Verzoeker is van mening dat de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza zo menonwaardig is dat de standaard voor toepassing van artikel 3 EVRM bereikt is en dat er kan gesproken worden van dwingende omstandigheden onafhankelijk van de wil van de betrokken persoon om het UNRWA-mandaatgebied te verlaten.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Ten aanzien van de rechten vervat in artikel 3 is geen afwijking mogelijk uit hoofde van artikel 15.2 EVRM.

In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

De Raad benadrukt te dezen vooreerst dat artikel 1D van het Verdrag van Genève een uitzonderingsregeling is, op maat gemaakt om tegemoet te komen aan de specifieke situatie van de Palestina vluchtelingen. Het is het bijzonder karakter van het Israëlisch-Palestijnse conflict dat geleid heeft tot de oprichting van UNRWA. De personen die geregistreerd zijn bij UNRWA kunnen, juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA genieten. Geen enkel ander conflict of geen enkele andere gebeurtenis, hoe tragisch ook vanuit humanitair standpunt, rechtvaardigde de oprichting van een agentschap met een vergelijkbare opdracht als deze die UNRWA vervult in de gebieden waar het werkzaam is, waaronder de Gazastrook. Het is juist de bijzondere aard van het Israëlisch-Palestijns conflict dat, door het creëren van een belangrijke maar specifieke humanitaire nood, de verlenging van het mandaat van UNRWA en de voortzetting van zijn acties, met name om de meest kwetsbare Palestijnen prioritair te helpen, rechtvaardigen. Door te stellen dat de humanitaire situatie in Gaza een element is dat *an sich* bestempeld moet worden als “een omstandigheid onafhankelijk van de wil van de desbetreffende persoon die hem dwingt het gebied te verlaten waar de UNRWA werkzaam is”, ontkent men de bestaansreden van UNRWA zelf en aard van de bijstand die UNRWA biedt. Het is precies wegens de moeilijke humanitaire situatie in Gaza dat het mandaat van UNRWA telkens opnieuw verlengd wordt. Om dezelfde reden behouden Palestijnen hun hoedanigheid van UNRWA-Palestijn want enkel in die hoedanigheid kunnen zij beroep blijven doen op de specifieke bijstand die UNRWA biedt.

Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen noch de Raad betwist, noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in de Gazastrook erbarmelijk kunnen zijn. Het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van voormeld arrest *El Kott* van het Hof van Justitie moet evenwel individueel worden aangetoond zodat verzoeker zich niet kan beperken tot het louter verwijzen naar de algemene humanitaire en socio-economische situatie in Gaza. De Raad is zich ervan bewust dat de jarenlange blokkade door Israël, “Operatie Beschermde Rand” in 2014, de vernietiging van de tunnels door de Egyptische en Israëlische autoriteiten en de versterking van de blokkade door de Egyptische autoriteiten een enorme impact heeft (gehad) op de humanitaire

omstandigheden in de Gaza. Echter, uit de COI Focus *“Territoires Palestiniens – Gaza. Classes sociales supérieures”* van 19 december 2018 blijkt dat de Palestijnse gemeenschap in de Gazastrook niet egalitair is, dat een groot deel van de bevolking weliswaar vecht om te overleven, doch dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft. Uit deze informatie blijkt immers dat Gazanen die voldoende financiële middelen hebben over een generator of zonnepanelen beschikken waardoor ze 24/24u toegang hebben tot elektriciteit in de Gazastrook. Goed bemiddelde Gazanen hebben bovendien een wagen, nuttigen hun maaltijden in de talrijke restaurants, of doen hun boodschappen in één van de twee winkelcentra gelegen in de gegoede wijken van Gaza. Uit de beschikbare informatie blijkt aldus dat de financiële middelen waarover een Gazaanse familie beschikt in grote mate bepaalt hoe deze familie de gevolgen van de Israëlische blokkade en het politiek conflict tussen de Palestijnse Autoriteit en Hamas kan opvangen. Zonder de socio-economische en humanitaire situatie in Gaza te willen minimaliseren, kan aldus niet worden gesteld dat alle inwoners van de Gazastrook zich wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden in de Gazastrook in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevinden.

De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel dat het criterium “ernstige onveiligheid” in het *El Kott*-arrest van het HvJ een mate van ernst en individualisering vereist naar analogie met de rechtspraak die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens heeft ontwikkeld wanneer het de mate van ernst onderzoekt die vereist is om te oordelen of een humanitaire of socio-economische situatie al dan niet onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM valt, en of de socio-economische situatie waarmee de verzoeker in geval van terugkeer zou worden geconfronteerd in zijn hoofdte een onmenselijke en vernederende behandeling vormt. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens blijkt weliswaar dat ernstige humanitaire of socio-economische omstandigheden die het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van overheidsactoren of niet-overheidsactoren aanleiding kunnen geven tot het vaststellen van een schending van artikel 3 EVRM. Dat de socio-economische situatie in Gaza (mede) veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict kan niet worden betwist. Dit neemt echter niet weg dat verzoeker dient aan te tonen dat zijn persoonlijke socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Hoger werd immers reeds vastgesteld dat niet elke persoon woonachtig in de Gazastrook in precare omstandigheden leeft en dat niet alle inwoners van de Gazastrook wegens de algemene humanitaire situatie of de levensomstandigheden worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Zoals hierboven vermeld, krijgt een UNRWA-Palestijn, bovendien juist omwille van de socio-economische situatie die veroorzaakt wordt door het Israëlisch-Palestijns conflict, materiële en humanitaire bijstand van UNRWA. Een UNRWA-Palestijn moet dan ook niet aantonen dat zijn socio-economische situatie veroorzaakt wordt door het opzettelijk of nalatig handelen van (niet-) overheidsactoren doch hij dient aan te tonen dat zijn socio-economische situatie dient bestempeld te worden als een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid. Verzoekers situatie dient dan ook beoordeeld te worden volgens de maatstaf die het EHRM gehanteerd heeft in de zaak *N. v. Verenigd Koninkrijk* (nr. 26565/05) van 27 mei 2008 (zie EHRM, *S.H.H. v. Verenigd Koninkrijk*, 29 januari 2013, § 92). Dit impliceert dat er sprake moet zijn van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn (zie EHRM, *N. v. Verenigd Koninkrijk*, 27 mei 2008, § 42). Verzoeker dient derhalve aan te tonen dat zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook precair zijn, dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in zijn elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting.

Uit verzoekers verklaringen blijkt echter dat zijn individuele situatie in de Gazastrook behoorlijk is in het licht van de plaatselijke context. Er wordt dienaangaande in de bestreden beslissing terecht aangehaald als volgt: *“(…) Uw familie heeft immers een huis waar uw ouders nog steeds wonen. Daarnaast zou uw familie een zeer groot stuk landbouwgrond hebben (CGVS, p. 10), en uw vader heeft een kippenboerderij waar uzelf ook heeft gewerkt en waar uw vader en uw broers nog steeds werken (CGVS, p. 5). Uw vader heeft dus nog steeds een bron van inkomsten. Hij werkte vroeger ook een tijd voor UNRWA. Hij was dan ook samen met uw grootvader in staat 2400 dollar te betalen voor uw reis uit Gaza. Uw grootvader zou een pensioen krijgen als voormalige ambtenaar van de Palestijnse Autoriteit. U noemt hem als iemand met een goed pensioen (CGVS, p. 8). Bovenop uw familieleden heeft u nog drie tantes in Gaza, een tante in Libië en een in de Westoever die u kunnen helpen in geval van financiële tekortkomingen in Gaza. Dat hun hulp niet nodig zal zijn, kan echter vermoed worden gezien u tot de hogere sociale klasse behoort in Gaza. U had immers zelfs een generator die slechts de geprivilegieerde klasse in Gaza zich kan permitteren (CGVS, p. 10). Bovendien had u als ingenieur en zelfs als student altijd gewerkt omdat u over een professionele vaardigheid beschikt die Gazanen vaak nodig hebben. U werkte immers met ‘convertors’ die nuttig zijn in Gaza, waar men elke dag wel*

stroomonderbrekingen kent. Dat u uw werk moest opzeggen omwille van uw problemen met Qassem en Jihad-al-Islami is niet geloofwaardig bevonden, waardoor aangenomen wordt dat u bij uw terugkeer naar Gaza uw werk als ingenieur kan voortzetten.” Uit verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke situatie blijkt derhalve niet dat hij in een situatie van extreme armoede zal belanden waardoor hij onmogelijk kan voorzien in zijn elementaire levensbehoeften op gebied van voeding, hygiëne en huisvesting. Bijgevolg kan verzoeker geenszins volhouden dat er in zijn hoofde sprake is van zeer uitzonderlijke omstandigheden waarbij de humanitaire gronden die pleiten tegen verwijdering klemmend zijn. Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift louter tot het verwijzen naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza, doch brengt hiermee echter geen concrete, op zijn persoon betrokken feiten en elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de evaluatie van zijn persoonlijke levensomstandigheden in de Gazastrook.

In acht genomen het geheel van wat voorafgaat, besluit de Raad dat nergens uit verzoekers verklaringen kan worden afgeleid dat er in zijn hoofde concrete en ernstige problemen van socio-economische of medische aard bestaan die er toe geleid hebben dat hij de Gazastrook diende te verlaten of die er toe leiden dat hij niet naar de Gazastrook zou kunnen terugkeren. Verzoeker brengt met de loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Gaza en de budgettaire tekorten van UNRWA evenmin afdoende concrete elementen aan waaruit zou blijken dat de algemene situatie in de Gazastrook van dien aard is dat hij in geval van terugkeer naar Gaza persoonlijk een bijzonder risico op een ‘onmenselijke en vernederende behandeling’ in de zin van artikel 3 EVRM loopt. Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker de Gazastrook verlaten heeft of er niet naar kan terugkeren omwille van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid in de zin van artikel 1D van het Verdrag van Genève en zijn er geen redenen voorhanden om aan te nemen dat verzoeker in Gaza een reëel risico loopt een behandeling te ondergaan in strijd met artikel 3 EVRM.

De verwijzing naar rechtspraak van deze Raad kan geen afbreuk doen aan dit besluit. De Raad benadrukt te dezen dat elk verzoek om internationale bescherming op individuele basis en aan de hand van de hiertoe *in concreto* aangevoerde elementen onderzocht dient te worden, rekening houdend met de persoon van de verzoeker om internationale bescherming, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag.

7.2.3.4.2. Verzoekers vluchtmotieven

Uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij Gaza verliet wegens problemen met zowel de Al Qassem brigade, de militaire vleugel van Hamas, als Jihad-al-Islami, die beiden zijn expertise als ingenieur wilden benutten voor hun doelstellingen, hetgeen hij steeds weigerde. Na lezing van het administratief dossier, is de Raad echter in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van oordeel dat deze persoonlijke feiten die verzoeker ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming heeft aangehaald het bestaan van een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid die hem zou hebben gedwongen het mandaatgebied van UNRWA te verlaten, niet aantonen.

In dit opzicht zet de bestreden beslissing uitgebreid uiteen waarom verwerende partij van oordeel is dat (i) geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden problemen met Jihad-al-Islami daar (a) het op zijn minst opmerkelijk is dat ze hem eerst in november 2014 opsloten, ondervragen en zonder reden weer vrijlaten, om een half jaar later hem nog eens te ontvoeren en gedurende drie dagen te folteren, en het dan ook niet duidelijk is waarom hij na de eerste keer dan vrijgelaten werd hoewel ze hun doel niet bereikt hadden vermits verzoeker nooit akkoord ging om samen te werken met hen, (b) hij er niet in slaagde de omstandigheden van zijn vasthouding, noch de personen te beschrijven die hem hebben vastgehouden en (c) zijn laatste contact met Jihad-al-Islami dateert van midden 2015, hij daarna nooit meer in contact kwam met hen, hoewel hij nog meer dan tweeënhalf jaar, tot 21 februari 2018 in Gaza bleef en hij in deze periode deelnam aan het openbaar leven, aan de universiteit studeerde, werkte, lessen Engels volgde en in hetzelfde huis bleef wonen, waar hij dus makkelijk te vinden was mochten ze hem zoeken, wat aantoonde dat ze geen interesse meer hebben in hem en wat aldus de geloofwaardigheid van zijn problemen met Jihad-al-Islami relativeert, (ii) zijn problemen met Qassem een vreemde gang van zaken kennen nu volgens zijn verklaringen een Qassem-lid hem eind 2013 begon te bedreigen, hij echter pas in februari 2016 werd ontvoerd door Qassem-leden en een tweede ontvoering ook nog plaatsvond negen maanden na de eerste ontvoering, dus in november 2016, doch het feit dat er zoveel tijd is tussen deze verschillende incidenten, zonder een duidelijke reden, de geloofwaardigheid van zijn problemen met Qassem relativeert, hij bovendien

weinig kon vertellen over de persoon die hem eind december 2013 bedreigde, hij ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over de duur van deze bedreigingen (een maand dan wel van eind 2013 tot de tweede helft van 2014, dus minstens zes maand lang) en het overigens geenszins duidelijk is waarom die persoon na zoveel inspanningen toch ineens gestopt zou zijn om hem te benaderen hoewel hij zijn doel niet bereikt had, het verder geheel onduidelijk is waarom hij na zijn eerste ontvoering door Qassem na vier dagen opsluiting toch vrijgelaten werd hoewel ze ondanks de folteringen en de druk nog niets bereikt hadden, hij nog beweert dat hij in november 2016 zijn masteropleiding moest onderbreken omdat zijn arm was gebroken tijdens de tweede vasthouding en foltering door Qassem maar hij op 1 december 2016 op zijn Facebook profiel een foto heeft gepost van zijn gebroken arm in het gips en hieronder vermeldde dat hij gewond was geraakt ten gevolge van een val tijdens zijn werk, en ook de lange tijd tussen de laatste benadering door Qassem in november 2016 en zijn vertrek uit Gaza op 21 februari 2018 en de vaststelling dat er in die periode geen verdere incidenten meer zijn geweest zijn vrees voor Qassem ten zeerste relativeert, (iii) de vaststelling dat hij tijdens het initiële onderhoud door de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij drie keer opgepakt werd, een eerste keer door Jihad-al-Islami voor een dag en daarna twee keer door Qassem, terwijl hij op het CGVS meedeelde dat hij vier keer werd vastgehouden en toevoegde dat hij midden 2015 ook nog een keer werd meegenomen door Jihad-al-Islami en voor drie dagen werd opgesloten, de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas in ernstige mate ondermijnt, (iv) ook het feit dat hij Gaza op legale wijze, voorzien van zijn paspoort, visum en identiteitskaart en zonder problemen mocht verlaten zijn vrees voor Qassem, de militaire vleugel van Hamas tegensprekt, (v) de vaststelling dat hij vier maand lang in Italië woonde en studeerde zonder daar of elders in Europa een verzoek te doen om internationale bescherming de geloofwaardigheid van zijn verklaarde vrees bij terugkeer naar Gaza onderuit haalt, (vi) zijn documenten betrekking hebben op zijn identiteit, zijn herkomst uit Gaza, zijn hoedanigheid als UNRWA vluchteling, zijn onderwijsniveau, zijn reisweg en beroep als ingenieur, welke zaken niet worden betwist, hij ook een document neerlegde dat enkele links bevat naar verschillende nieuwsartikels die de dood van de dochter van de neef van zijn vader beschrijven, evenals andere incidenten in Gaza, doch een loutere verwijzing naar de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat hij in het land van herkomst werkelijk werd bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat, het incident waarbij de dochter van de neef van zijn vader omgekomen is door een bombardement van Israël in 2013 verder geen enkele link heeft met zijn eigen asielmotieven en de foto's van het paspoort van zijn vader en zijn moeder kopieën betreffen en hij hieruit geen biologische band met de personen vermeld in de paspoorten kan aantonen en (vii) het weinig overtuigend overkomt dat hij zijn paspoort zomaar zou weggooiden aangezien het reisdocument voor Palestijnen een belangrijk document is dat niet alleen zijn identiteit kan staven maar ook iets zegt over zijn status en zijn verblijf in de Gazastrook, en dan ook het vermoeden ontstaat dat hij zijn reisdocument wel degelijk in zijn bezit heeft maar wenst achter te houden voor de Belgische asielinstanties om de erin vervatte informatie over het moment en de wijze waarop hij gereisd heeft, alsook de mogelijkheid van een eventuele terugkeer naar de Gazastrook, of een eventueel (langdurig) verblijf in een derde land te verhullen, en zelfs indien zou worden aangenomen dat hij inderdaad niet langer in het bezit is van zijn paspoort omdat hij dit belangrijk document moedwillig heeft weggegooid, zijn gedrag dan op een flagrant gebrek aan medewerking duidt, het moedwillig weggooiden van documenten bovendien niet strookt met het gedrag dat het CGVS kan en mag verwachten van een persoon die daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging heeft en zijn gedrag dan ook zijn algehele geloofwaardigheid, alsook de geloofwaardigheid van de door hem aangehaalde asielmotieven in het gedrang brengt.

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn relaas en de redenen omwille waarvan hij het mandaatgebied van UNRWA zou hebben moeten verlaten, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij echter geheel in gebreke blijft. Zonder in detail in te gaan op de motieven van de bestreden beslissing, dient de Raad na lezing van het verzoekschrift immers vast te stellen dat verzoeker niet aantoonbaar dat de motivering van de verwerende partij, waarin zijn verklaringen ongeloofwaardig worden geacht, onredelijk of ontoereikend zou zijn.

Immers, waar verzoeker aanvoert dat de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden tussen zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen tegenstrijdigheden betreffen maar veeleer vergissingen en hij toelicht dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd beknopt te zijn over zijn vasthoudingen, reden waarom hij het had over drie arrestaties in plaats van vier, en het dus geen aandikking van zijn relaas op het Commissariaat-generaal betreft doch wel een onnauwkeurigheid

wegens de druk die men op hem legde op de Dienst Vreemdelingenzaken om “beknopt” te zijn, kan hij bezwaarlijk ernstig worden genomen. De Raad benadrukt te dezen dat van een verzoeker om internationale bescherming mag worden verwacht dat hij alle elementen ter ondersteuning van zijn verzoek om internationale bescherming op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van gewoonlijk verblijf. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Uit de lezing van het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij het invullen van de vragenlijst bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kreeg om al zijn asielmotieven kort uiteen te zetten. Hij werd er bovendien bij aanvang van het gehoor uitdrukkelijk op gewezen dat bij het invullen van de vragenlijst van hem wordt verwacht dat hij nauwkeurig, maar in het kort, weergeeft waarom hij bij terugkeer problemen vreest of riskeert en dat hij in het kort de voornaamste elementen of feiten weergeeft. Uit vraag 3.5. blijkt bovendien dat verzoeker werd gevraagd om kort een overzicht van alle feiten (eigen onderlijning) weer te geven die hebben geleid tot zijn vlucht uit het land van gewoonlijk verblijf (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, voorafgaand advies en vraag 3.5.). Het gegeven dat verzoeker kort de arrestaties diende samen te vatten houdt in geen geval in dat hij verhinderd zou zijn geweest om belangrijke elementen of feiten weer te geven. Bovendien werd aan verzoeker op het einde van het interview de mogelijkheid geboden om bijkomende opmerkingen te geven en werd hem uitdrukkelijk gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen (administratief dossier, stuk 16, vragenlijst CGVS, vraag 3.8.), zodat hij bezwaarlijk ernstig kan volhouden dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende de tijd zou hebben gekregen om de problemen die hem ertoe zouden hebben gebracht zijn land van gewoonlijk verblijf te verlaten, volledig en correct toe te lichten. Niettegenstaande het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoering of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan wel redelijkerwijs van verzoeker worden verwacht dat hij een dermate essentieel element in zijn relaas als een tweede arrestatie door Jihad-al-Islami midden 2015, waarbij hij drie dagen lang werd geslagen, gefolterd en beschuldigd van spionage, bij aanvang van de asielprocedure spontaan zou vermelden zo dit op enige waarheid zou berusten. Dit klemt des te meer nu het gaat om een ernstig incident, waarbij verzoeker het slachtoffer werd van folteringen. Dat het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken kort moest zijn, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Er kan overigens niet worden ingezien waarom verzoeker niet de mogelijkheid en/of de tijd zou hebben gehad om ook zijn vierde arrestatie (de tweede arrestatie door Jihad-al-Islami) kort te vermelden, temeer hem zoals hoger reeds gesteld aan het einde van het interview werd gevraagd of hij nog iets wenste toe te voegen en het bovendien niet meer tijd in beslag neemt om te verklaren dat men vier keer werd gearresteerd in plaats van drie keer, zonder daarom zeer in detail te hoeven gaan. De Raad wijst er te dezen nog op dat niets verzoeker ervan weerhield om een opmerking te formuleren indien hij zich niet akkoord kon verklaren met de manier waarop hij werd gehoord op de Dienst Vreemdelingenzaken. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker heeft nagelaten dit te doen en dat hij de vragenlijst ingevuld op de Dienst Vreemdelingenzaken, nadat het verslag hem werd voorgelezen in het Arabisch, zonder voorbehoud heeft ondertekend en aldus te kennen heeft gegeven dat de inhoud ervan overeenstemt met de inlichtingen die hij heeft verstrekt en dat deze inlichtingen oprecht, volledig en correct zijn. Verzoeker kreeg bovendien de kans om de eventuele gebreken in de vragenlijst aan te kaarten bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud bij het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Indien verzoeker omwille van de korte duur van het interview op de Dienst Vreemdelingenzaken niet voldoende de tijd zou hebben gehad om zijn asielrelaas er volledig uit de doeken te doen, kon worden verwacht dat hij dit bij de aanvang van het persoonlijk onderhoud reeds zou hebben rechtgezet, wat hij heeft nagelaten te doen. Verzoeker verklaarde bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen integendeel dat het gehoor bij de Dienst Vreemdelingenzaken perfect was verlopen (administratief dossier, stuk 5, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 2). Verzoeker geeft aldus geen aanvaardbare verklaring voor het niet vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken van een dergelijk cruciaal element in zijn relaas zodat de vaststelling dat hij tijdens het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zijn verhaal aandikt en op de proppen komt met een dergelijke significante aanvulling op zijn asielrelaas zijn geloofwaardigheid volledig onderuit haalt.

Ook verzoekers stelling in het verzoekschrift dat hij op zijn Facebook profiel een andere verklaring heeft gegeven betreffende de oorzaak van zijn verwondingen dan wat er in realiteit is gebeurd, dit uit vrees voor zichzelf en zijn familie, overtuigt geenszins. Immers, zo verzoeker uit angst voor Qassem wilde verhullen dat hij door de groepering werd gefolterd, rijst de vraag waarom hij dan überhaupt een foto postte op sociale media van zijn gebroken arm in het gips nu dit logischerwijze reacties zou uitlokken bij zijn vrienden en hij ongetwijfeld de vraag zou krijgen hoe hij gewond was geraakt.

Voor het overige komt verzoeker in wezen niet verder dan het louter volharden in en verwijzen naar zijn eerder afgelegde verklaringen, het poneren van een vrees ten aanzien van Qassem en Jihad-al-Islami, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en de stelling dat hij zijn paspoort heeft weggegooid, niet om de Belgische autoriteiten te willen misleiden maar omdat hij een diepe vrees koesterde om teruggestuurd te worden naar een plaats waar zijn leven in gevaar is, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag zijn geloofwaardigheid te herstellen, noch een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid aannemelijk te maken.

De door verzoeker voorgelegde documenten kunnen de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming niet in positieve zin ombuigen. Zijn identiteitskaart, de foto van enkele pagina's uit zijn paspoort, de foto van zijn UNRWA inschrijvingsbewijs, zijn bachelor diploma, de puntenlijst van zijn masteropleiding, de taalcertificaten Engels, de onderwijsattesten, de voorbeeldfoto's van zijn projecten, zijn lidkaart van de ingenieursbond, de foto's van enkele pagina's uit het paspoort van zijn vader en van zijn moeder en zijn reistickets naar België bevestigen slechts zijn identiteit, zijn herkomst, zijn UNRWA-registratie, zijn onderwijsniveau, zijn beroep als ingenieur en zijn reisweg, gegevens welke in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas. Verzoeker brengt ook links naar nieuwsartikels bij waaruit moet blijken dat de dochter van de neef van zijn vader in 2013 om het leven kwam bij een Israëlische bombardement op haar huis en een ander familielid werd beschoten, waarna hij overleed aan zijn verwondingen. Daargelaten het feit dat verzoeker geen verwantschap aantoont met de personen in kwestie en uit het artikel "*Décès d'un Palestinien blessé lors de heurts à Gaza*" van The Times of Israël van 28 december 2015 blijkt dat de genaamde Y. a.-B. gewond raakte in de borst tijdens gevechten tussen Israëlische soldaten en Palestijnen die stenen wierpen en dus niet werd beschoten door een Israëlische scherpschutter terwijl hij aan het werk was op zijn gronden zoals verzoeker beweert, dient te worden vastgesteld dat deze incidenten geen enkele link vertonen met verzoekers eigen asielmotieven. Ook de nieuwsartikels die andere incidenten in Gaza beschrijven hebben geen uitstaans met verzoekers asielmotieven en zijn, mede gelet op het geheel van wat voorafgaat, dan ook niet van dien aard dat zij een ander licht kunnen werpen op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde gelijkwaardig verklaard diploma, het bewijs van registratie aan de VUB, het attest van inburgering en het certificaat van de opleiding Nederlands tweede taal richtgraad 1 getuigen van verzoekers wil en inzet om zich te integreren in de Belgische samenleving. Verzoekers integratie in België is echter irrelevant bij de beoordeling van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

7.2.3.4.3. andere relevante elementen

In casu ontwaart de Raad, na een individueel en *ex nunc* onderzoek van de elementen van het administratief dossier en de procedure, geen ander relevant element eigen aan verzoekers persoonlijke situatie waaruit blijkt dat hij zich in een persoonlijke situatie van ernstige onveiligheid bevindt waardoor hij gedwongen werd het mandaatgebied van UNRWA te verlaten.

In de aanvullende nota ter terechtzitting neergelegd verwijst en citeert verzoekende partij uit rapporten. Hij leidt daaruit zeer algemeen af dat hij geen bescherming kan krijgen in Gaza. De Raad wijst er op dat elke aanvraag voor internationale bescherming individueel moet worden onderzocht, waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging dient te koesteren of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. De loutere verwijzing naar een algemene toestand in het land van herkomst is niet voldoende. Mede in acht genomen wat vooraf gaat, stelt de Raad vast dat verzoeker niet aantoont dat hij wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten en dat hij het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in een straf die in zijn hoofd een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt. Wat de gevolgen van de covid-19 pandemie betreft, wijst de Raad er op dat door enkel algemeen te verwijzen naar de impact van de covid-19-crisis op de socio-economische situatie in Gaza verzoeker geen concrete, op zichzelf betrokken elementen aanbrengt die tot een andere beoordeling van zijn individuele situatie moeten leiden. Dat mogelijks de grensovergang bij Rafah geregeld gesloten wordt omwille van covid-19, is een sanitaire maatregel die betrekking heeft op de verspreiding van het virus, een maatregel die uitgevaardigd wordt in vele door covid-19 getroffen landen en gebieden.

7.3. Besluit

Gelet op het voorgaande, waaruit blijkt dat de activiteiten van UNRWA niet zijn stopgezet, dat het agentschap zijn opdrachten voortzet en bijstand verleent aan Palestijnse vluchtelingen in de Gazastrook, en verzoeker bovendien niet aantoont dat hij zich niet langer kan beroepen op de bijstand van UNRWA om redenen buiten zijn invloed en onafhankelijk van zijn wil, oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoeker conform artikel 1D van het Verdrag van Genève dient te worden uitgesloten van de vluchtelingenstatus.

In het kader van onderhavig beroep tegen een beslissing tot uitsluiting van de vluchtelingenstatus op basis van artikel 1 D van het Verdrag van Genève en artikel 55/2 van de Vreemdelingenwet kan er *in casu* geen sprake zijn van een onderzoek van verzoekers verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en de subsidiaire beschermingsstatus, welke status, zoals de naam al doet vermoeden, “subsidiair” wordt toegekend aan de vreemdeling die niet als vluchteling kan worden beschouwd. De Raad besluit echter op basis van het geheel van wat voorafgaat dat verzoeker zich nog steeds kan beroepen op de bijstand van UNRWA en dat hij daarom nog steeds als een Palestijnse vluchteling kan worden beschouwd.

Voor zover nodig benadrukt de Raad dat een “*individuele beoordeling van alle relevante elementen*” werd uitgevoerd overeenkomstig de interpretatie van artikel 12, lid 1, onder a) van Richtlijn 2011/95/EU door het HvJ in het bovengenoemde arrest *El Kott* (§§ 61 e.v.) en deze beoordeling alle aspecten omvat van een onderzoek uitgevoerd in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De verzoekende partij wordt uitgesloten van de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 1D van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig juli tweeduizend twintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. A. DE LUYCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A. DE LUYCK

M.-C. GOETHALS